

Avstrijci so zopet nabili Ruse v Volhiniji. — Bolgarska vročila srbski vladi ultimatum.

Dan za dnem se odigravajo sedaj važni in za vse človeštvo velepomembni dogodki.

Odsev silnega evropskega požara obžarja ves svet in grmenje avstrijskih in nemških ter turških topov na eni, pa francoskih, angleških, ruskih, belgijskih in italijanskih na drugi strani pretresajo vse dežele.

Še na Balkanu naj se začne pogubno krvoprelitje, pa se bo malodane vsa Evropa kopala v človeški krvi.

In to je pričakovati vsako uro. Saj ima Romunska svojo vojsko že zbrano in pripravljeno na meji, da udari. Bržko bodo to zahtevale okolščine. Bolgarska kliče pod orožje svoj narod — baje je že poslala Srbiji ultimatum, — in Grška zbira tudi sedaj svoje vojske za vojni pohod.

Na Balkanu vre in skoro bo vzklopelo, na Balkanu pa se tudi odloči izid sedanje svetovne vojne. Kajti niso pravice malih narodov, niso narodni nagibi, ki netijo to gigantsko borbo, nego gospodarski odnosi in interesi so pravzaprav in v bistvu podžgali ruskega medveda, da se je zakadil v Avstrijo ter s tem povzročil splošno evropsko klanje. Če bi se ne bil Rus vmešal v spor med Avstrijo in Srbijo, bi bila vojna čisto lokalnega značaja.

Toda že odnekaj je Rusija ljubosumno opazovala rastoči vpliv avstrijske države na Balkanu. Sedaj se je ponudila carju ugodna prilika, da poseže v boj pod pretvezo, češ, da hoče odrešiti svoje brate izpod avstrijskega „jarma“. V resnici pa mu je bilo na tem, da zavešlej zatre avstrijsko veljavo na Balkanu ter pojedzi kot največji despot, pijan zmagoslavja, v Carigradu, za katerega gre sedaj. Kajti za Rusijo je turška prestolnica skorobirekel življenjskega pomena.

Ali Rusi so računali na medvedovo kožo. Padla je trdnjava Brest-Litovsk, ruske vojske so poražene, in Balkan ni nič več pripravljen iti za Rusa po kostanj v žerjavico.

Bolgarija je stopila očitno na stran Avstrije in Nemčije, za Romunsko se še danes ne ve, kaj namerava, in Grška se tudi še obotavlja.

Avstrijski in nemški topovi so pred srbskim glavnim mestom, in skoro se prične prvo dejanje nove balkanske žaloigre, v kateri bo skorogotovo tvoril katastrofo poraz in prepad Srbije, kamor so neznanško poželjivo škilili „jugoslovanski“ romarji v Evropi in Ameriki.

Le-ta žaloigra pa bo napravila Avstriji pot v Solun, balkanskim narodom pa ustvarila trajen mir.

Ali to pa ni seve vseh Angležem, ki so nameravali odnesti največ dobička iz sedanjega evropskega konflikta.

V skrajni sili so v zadnjih dneh začeli Angleži in Francozi z že davno obetano „veliko ofenzivo“. Dokler so še upali, da jih reši njihov zaveznik s severa, so mirovali ter le napovedovali. Ali sedaj so morali nekaj storiti, ne da bi sami pričakovali le količkaj uspehov.

Kajti zaglušiti je bilo treba poročila o težkih ruskih porazih, treba je bilo z razbodbam, „sijajnih zmag“ na zapadnem bojišču vplivati na balkanske narode, treba zadušiti čedalje večjo nevoljo in nadvse čemerno razpoloženje med ruskim narodom. Pa tudi posojilo v Združenih državah je treba gladiti doslej še prav razdrapano pot. Ali tiste „sijajne zmage“ niso dosegle svojega cilja. Tekom par dni so se izmaličile v političnem in gospodarskem oziru ter dokazale kako izborni mojstri so Angleži v kovanju neresničnih poročil.

V tem oziru so jim bili bivši naši ligaši najbližji sorodniki.

HRVAT O SLOVENCIH.

Prof. Lovrič piše splitskemu „Našemu Jedinstvu“: „Slovenci so diven narod. Vedno sem veliko o njih držal, ali sedaj, odkar jih bližje poznam, jih še bolj cenim. To je zdrav, krepak, moralen in napreden narod. Ni vasi brez lepe cerkve in šole. Brate Hrvate naravnost obožavam. V vsaki stvari so nam pri rokah; sebi si odtrgajo od ust, a dajejo braniteljem domovine; grobove naših padlih junakov skrbno varujejo in krasi s cveticami. Vsa čast našim slovenskim bratom!“

POGLED NA BELGRAD, V KATEREM NE OSTANE KAMEN NA KAMNU.

Današnja slika nam očituje strašen učinek avstrijskega topništva v Belgradu, glavnem srbskem mestu.

Ulice in ceste so po silnih kroglih topniških kar razorane, mesto je kakor izumrlo, nizke kočice in visoke palače so izpremenjene v razvaline. Usoda se je silno maščevala nad prestolico, iz katere se je razplamtel sedanji svetovni požar, in kamen ne ostane na kamnu v njej.

Kakor so pokazali dosedanja boji, ima avstrijska vojska najboljšje topništvo.

UGOVORI ZOPER POSOJILU ALIIRCEM SE MNOZE BOLJNBOLJ.

Ogromnemu posojilu, za katero se sedaj pehajo angleški in francoski agenti po Združenih državah, protestirajo na vseh koncih in krajih. Trezno misleči Američani in nemški ameriški državljani so izprevideli, da bodo imele Združene države le škodo, če bi pomagali aliircem nadaljevati nesrečno evropsko klanje s svojimi težko prisluzeni prihranki. In začeli so prirejati vsepovsod zborovanja in shode, na katerih javno izražajo svoje ugovore proti škodljivim nakani.

Tako se je vršil dne 27. septembra zvečer zaupen sestanek predstojnikov nemško-ameriških društev Greater New-Yorka v Terrace Garden. Na tej seji so se pomerkovali o sredstvih, s katerimi naj bi se preprečilo dovoljenje aliirčnega posojila.

Dne 27. septembra so izdala združena nemška društva new-yorka v obliki rezolucije sestavljen ugovor, katerega so vposlali v angleščini vsem mestnim bankam.

Protestna rezolucija združenih nemških društev, katero je sestavil odsek, sestojec iz gg. dr. J. Hoiving, Henry Mielke, dr. J. George Rodeman, G. pl. Skal, pastorja dr. J. Popke in H. F. Haas, se glasi kakor sledi:

„Ker namerava angleško-francoska komisija v imenu aliircev dočeti v Združenih državah vojno posojilo,

in ker smo zatrdno prepričani, da bi dovolitev takšnega posojila prekršila nevtiralnost naše države, ter se prepričali zoper njeno tradicionalno politiko, kakor je javno izjavil predsednik Wilson,

in ker bi bila nadalje z moralnega stališa toliko povzdignjena človekoljubnost te dežele, prizadeta v živo, če posodimo aliirski denar v svrhu, da jim pomagamo plačati tukaj izdelano in kupljeno morilno orožje, in da na ta način pripomoremo nadaljevanju evropske vojne. Ker bi se onemogočevali z neizbrisno sramotno krvoprelitja in morilne neštevilnih človeških življenj v Evropi,

Ker bi s političnega vidika povzročilo uresničenje imenova-

nega posojila silno veliko nevarnost, ki bi ogrožala obranitev miru med Združenimi državami in evropskimi veledržavami. Ker bi nas „zlate verige“, s katerimi bi se sami priklenili na Anglijo in Francijo, nezgodno zapletle v bojni ples, ter nas končno naredile za žrtve nesrečne vojne;

„Ker bi bilo s finančnega stališa višek nemarnosti, če bi zaupali narodom, ki stoje sedaj na robu prepada in revolucije, v tem kritičnem momentu težko prisluzene prihranke svojih državljanov. Ker se sploh ne more pričakovati povrnitve nameravanega posojila, kar bi utegnilo pahnuti to deželo v velikansko paniko z nedogledno zlemi posledicami.

„Se je sklenilo, da mi, združena nemška društva mesta New-York, kot zveza preko 400 korporacij kar najodločneje protestiramo proti dovolitvi nameravanega posojila, ki bi bilo sramotno in nečastno za narod, a pogubno in nevarno najboljšim in najvišjim interesom te dežele,

„Da ne dvigamo samo protesta proti temu, nego hočemo, tudi takoj storiti odločne korake, da varujemo čast in interese ameriškega naroda pred zahrbtnimi spletkami tujih držav in njihovimi tukajšnjimi vdanimi, hlapeci ter s tem izkažemo ameriškem narodu v resnici plemenito in patriotično uslugu.

„Da smo mnenja, da ogrožajo vse tiste državne in narodne banke ter druge finančne institucije, ki hočejo javno ali naskrivaj potemtrom dvomljivih manipulacij njim zaupani denar porabiti za nakup vojnih bondov v prilog nameravanemu angleškemu posojilu, varnost denarnih vižkov.

„Da prosimo torej vsa nemško-ameriška društva, družbe, cerkve, redi in podjetja, naj se skupijo v mogočno falango za skupen in sistematičen nastop v tem kritičnem času ter se nadalje zaupajo samo takim bankam, ki so strogo nevtiralne ter se niti posredno niti neposredno ne marajo vdeležiti posojilne akcije.

„In končno, da se le-ta rezolucija v angleškem jeziku vroči vsem

bankam tega mesta.“

Pumparji odšli v Chicago.

Štirje člani ententine posojilne komisije, med njimi tudi njihov očečinik Lord Reading, so se 27. septembra odpravili v spremstvu enega člana trdke J. P. Morgan & Co. v Chicago sunit zapadne bankirje za vdeležitev financiranja aliirskega bojevanja zoper Avstrijo.

Seve pravijo, da nima to njihov potovanje prav nič posla s posojilom. Tu gre baje samo za izključno družaben obisk. Ob tej priliki se hočejo francoski in angleški agenti samo seznaniti s zapadnimi finančniki.

Kdor verjame takšnim zatrdilom, je srečen. Kajti, dobro je znano vsem, kam meri ta obisk. Angleški komisijonarji se namreč ne marajo samo osebo izpoznati s škakljskimi bankirji, nego jih hočejo pridobiti zase v svrhu, da bi podpirali njihovo pumpanje.

Tudi v Illinoisu protestirajo.

Illinoiska državna zveza nemško-ameriškega narodnega združenja je sklenila na svoji konvenciji v Peru glede dovolitve milijardnega posojila sledeč protest:

„Ker bi vsled nameravanega 1000 milijonskega posojila, katerega išče ententa pri ameriških bankah, postal ameriški narod z vlado vred direktni zaveznik Anglije, in ker bi odtegnitev te ogromne vsote pahnila našo deželo v gospodarsko paniko,

„Se je sklenilo na redni letni konvenciji državne zveze v državi Illinois odločno protestirati proti tej dejanski kršitvi nevtiralnosti ter delati na to, da se takoj skliče kongres na izredno zasedanje.

„Sklenilo se je nadalje priporočiti našim članom v državi, naj obvesto tiste banke, v katerih ima je svoje prihranke, da bodo zahtevali od njih izplačilo svojih vlog v zlatu, bržko bi se direktno ali indirektno vdeleževale tega ropu narodnega premoženja.

„Sklenjeno je tudi, da se da vsem zveznim članom to rezolucijo naznanje in da se vroči po en prepis le-te vsem kongresnim članom.“

RUSE SO POGNALI AVSTRIJCI ZOPET V BEG.

OBMOSTJE VZHODNO LUSKA ZOPET V AVSTRIJSKIH ROKAH. — RUSKO BRODOVJE PREGNANO. — OB NASKOKU NA RUSKO POSTOJANKO POD DVINABURGOM 1300 RUSOV ZAJETIH.

Dunaj, 28. septembra, preko Londona. — Silni odpor, ki so ga Rusi vprizorili v območju trdnjavskega trikotja — Luzk, Dubno, Rovno — v Volahiji, je zlomljen. Sovražnik se umika v vzhodni smeri.

Tozadevno poročila e. in kr. vojnega ministrstva se glasi: „Kakor v vzhodni Galiciji in ob Ikvi, tako je tudi v volhinskem trdnjavskem trikotju ruska protiofenziva popolnoma izničena.

„Sovražnik je zapustil večeraj svoje postojanke severozapadno Luzka ter se umaknil v vzhodno smer.

„Obmostje vzhodno Luzka je zopet v naših rokah.

„Na naši fronti južno Dubna je prišlo zahodno od neznatnih prask in krajevnih artiljerijskih epopadov.“

RUSKA FLOTILA PREPODENA.

Berlin, 28. septembra, preko Londona. — Nemški letalec armadne skupine Hindenburgove so v uspešnem napadu rusko brodoge v ruskem zalivu pristili, da se je umaknilo v severno smer. Južnozapadno Dvinaburga je padlo ob navalu nemških čet na neko rusko postojanko več kakor 1300 Rusov. Armadni skupini bavarskega princa, ki operira na jugu, se je posrečilo pregnati sovražnika iz območja Ščare in Serveča.

Uradno poročilo se glasi:

„Armadna skupina feldmaršala Hindenburga:

„V ruskem zalivu so napadli nemški letalec ruske bojne ladje, med njimi tudi eno linijsko ladjo. Na tej in pa na neki torpedovki se je dalo opaziti učinek vrženih bomb. Rusko brodoge jo je odkarito z največjo bržino v severni smeri iz zaliva.

„Na bojni črti južnozapadno Dvinaburga smo večeraj iztrgali drugo postojanko sovražniku iz rok. Devet ruskih častnikov in trinajststo mož je padlo v vjetništvo, in ugrabili smo dve strojni puški.

„Zahodno Vilejke smo dalje napadali. Južno Smorgona smo zavrnili močne protinapade. Naše čete se med Krevom in Višnevom napredovale. Desno krilo te skupine in armadna skupina princa Leopolda Bavarskega je zasedla pri Ščersi zahodni breg reke Njemen. Okolice rek Serveč in Ščara je sovražnik moral izprazniti. Vzhodno Baranovičev je še nekaj majhnih obmostij v sovražnikovih rokah. Na celi fronti se boji nadaljujejo.

„Armadna skupina feldmaršala Mackensena: Tu je položaj neizpremenjen.“

RUSI SE PRI VILEJKI UMIKAJO.

Petrograd, preko Londona, 28. septembra. — Uradno se razglša: „Naš ogenj je zavrnil nemški napad blizu mesta Ekav. Sovražna artiljerija razvija še nadalje svoj ogenj na raznih točkah v riski okolici. Ogenj našega topništva je večkrat prepodil sovražne aeroplanse.

„Na raznih točkah pod Dvinaburgom so se srditi boji ponovili. Stevilni nemški napadi v okolici Novo Aleksandrovske so bili odbiti. Artiljerijski boji so ljuti in skoro neprestani.

„Okoli Vilejke se je razvil skrajno ljut boj. Štirikrat so bili Nemci odbiti, ali navsezadnje so nas nemške čete vendarle nekoliko potisnile nazaj, toda boji niso prav nič prestali.“

BOLGARIJA JE BAJE POSLALA SRBIJI ULTIMAT.

GRŠKA JE MOBILIZIRALA 400.000 VOJAKOV. — ROMUNSKA IMA SVOJO VOJSKO NA MEJI.

Berlin, preko Sayville, L. I. 28. septembra. — „Overseas News Agency“ poroča, da je glasom neke vesti iz Zofije poslala Bolgarska Srbiji ultimatum, v katerem zahteva zase takojšnji odstop cele Macedonije.

RUMUNIJA IMA VOJSKO PRIPRAVLJENO

Bukarešta, 28. septembra. — Romunsko ministrstvo je sklenilo, da mora Rumunija nadaljevati započeto politiko. Romunske čete ostanejo na meji, pripravljene za vsak slučaj.

GRŠKA ZBERE 400.000 VOJŠČAKOV.

Pariz, 28. septembra. — S pozivom pod orožje drugega razreda grške vojske bo mobiliziranih 400.000 grških vojakov. Vojno ministrstvo v Atenah je uverjeno in prepričano, da bo mogla Grška oborožiti in preskrbeti to vojsko.

Doslej se še ne ve, bo-li kralj Konstantin, ki je komaj okreval od težke bolezni, prevzel vrhovno poveljstvo. Če ne, se postavi njegov brat knez Nikolaj na čelo grški vojski.

Grška vlada je rekvirirala 20 velikih ladij za prevoz svoje vojske.

BOLGARSKA IN GRŠKA KLIČETA SVOJE PODANIKE IZ AMERIKE.

Washington, D. C. 28. septembra. — Grška in Bolgarska sta pozvali iz Amerike pod orožje vse one svoje podanike, ki so podvrženi vojaškim obveznostim.

Razglas bolgarske vlade, ponatisnjen v ameriških bolgarskih časopisih, se glasi:

„Kraljevo bolgarsko poslanstvo v Washingtonu daje tem potom naznanje vsem bolgarskim častnikom in vojnikom, ki žive v Ameriki, da je Bolgarska odredila splošno mobilizacijo. Vsi tisti Bolgari, ki se morejo vrniti v domovino, naj se zglašijo pri bolgarskem generalnem konzulatu v New-Yorku, 22 Cliff St. kjer dobe vsa nadaljna pojasnila in navodila.“

Bolgarov, katerih se tiče ta razglas, je okoli 6000 v tej deželi, a Grkov pa od 50.000 do 60.000.

ITALIJANI PRIZNAVAJO SAMI, DA NISO ZANIČ.

Bern, Švica, 28. septembra. — „Idea Nazionale“, znani italijanski časopis, priobčuje jako zanimiv članek o vojni.

Ta list piše: Nepriljubljenost trojnega sporazuma ni poboljšala našega položaja. Avstrija in Nemčija s časom se bolj pripravile, in namesto da ju je dolgo vojevanje oslabilo, sta se še bolj ojačile.

Tekom dolgih mesecev pozimskega bojevanja sta se Avstrija in Nemčija pripravile na ofenzivo, s katero sta prisilile Ruso, da zapuste Galicijo ter izgube Poljsko.

Ta nova in še nezasičena ofenziva se je pričela 3. maja ter se je končala s padcem Kovna in Brest-Litovska, ki sta dve največji ruski trdnjavi.

Če se hoče oceniti veličino dela, ki sta ga izvršile Avstrija in Nemčija, se mora primerjati položaj na ruskem bojišču v avgustu 1914. z današnjim.

Tedaj, lani, sta bile nemška in avstrijska vojska tako maloštevilni, da nista mogla zaustaviti ruskih milijonov.

Sedaj, po preteku enega leta prodira deset nemških in avstrijskih armad v tisto Rusijo, koje vojske so bile že v Karpatih.

Avstrija in Nemčija sta vporabile vse najboljše sile svojih narodov v vojaki, orožju in opremi.

Iz 25 nemških in 16 avstrijskih zborov v času miru, sta napravile sedaj 100 bojnih zborov, ki so vsi izborni oboroženi in oskrbljeni.

To, kar sta napravile Avstrija in Nemčija, morajo napraviti Italijani in njeni zavezniki, ako ne marajo izgubiti vojne. Tako piše gori imenovani italijanski časopis.

Prav dobro priznanje izborne kakovosti avstrijskih in nemških čet se očituje v gornjih vrsticah, pa tudi odkrito priznanje slabosti in neizpolnosti polentarskih vojev.

NAŠE TEKME ZA KRASNA DARILA SO SE UDELEŽILI DOSLEJ SLEDEČI NAROČNIKI IN NAROČNICE „SLOVENSKEGA NARODA“.

Anton Kelbel je pridobil naročnikov za 32 dobitkov
Lucija Ribnikar je pridobila naročnikov za 20 dobitkov
Anton Udovč je pridobil naročnikov za 16 dobitkov
John Recher je pridobil naročnikov za 12 dobitkov
Matija Leskovec je pridobil naročnikov za 8 dobitkov
Anton Kropasek je pridobil naročnikov za 6 dobitkov

Kdor še ni prečital tozadnega oglasa na 5. strani „Slovenskega Naroda“, naj to stori danes ter začne takoj nabirati naročnike.

Uprava „Slovenskega Naroda“.

SMRT V POLJU.

I.
Rdeče, mati, je tvoje oko.
Rdeče, mati, je upanje bilo
na najino svidenje.

Daljna, ne morem ti rdeče pošte poslati,
daljna, moram si rdečo postelj poslati,
rdeča, rdeča je smrt.

Hitro, ker solnce rdeče za gore že gre,
hitro, ker kaplja rdeča še v srcu žge,
ki mora izteči.

II.
Že je smrtni padel miraz
na zelene senožeti,
zlat, v okvirju klasnem, tvoj obraz
hoče name zreti.

Siebrn, sredi zvezdnih cest,
hoče name zreti,
svetel, bled in zvest,
ko jaz moram umreti.

III.
S sencami svojih žarkov ne morem spati
Z vej se krhoma lomj smrt.
Ali je blizu?

Takaj sled srne — rahlo življenje je
vtisnjeno v sneg.
Tamkaj let ptice — v zraku trepeče,
ne more v beg.
Ali je daleč?

Ptica in srna... in misli sled?
Zbrisan v celi... celi svet.
Spati, blizu in daleč.

IV.
In kadar spet njive vzcveto,
in kadar spet škrljančki zapoje,
bodo iz mene peli.

In kadar spet bukve zagore,
in kadar spet gabri zažare,
bodo iz mene žareli.

Zar, šum in blad — vse iz mene,
pesem, cvet livad — vse iz mene,
vse iz mene mrtvega.

Stanko Majcen.

SAVEZNIŠKA OFENZIVA SE JE RAZBILA OB NEMŠKIH BOJNIH ČRTAH.

Mogočni nemški protinapadi pri Loosu in Souchezu uspešni. — Francoski napadi v Champagne so se izjalovili. — 6565 Angležev in Francozov ujetih. — 14 strojnih pušk zaplenjenih.

Berlin, preko Londona, 28. septembra. — Obojno prodiranje Francozov in Angležev južno-zapadno Lille in v Champagne so Nemci zaustavili ter prizadeli so vrazniku strašanske izgube.

Angleški napadi okoli Loosa so bili takoj izpočetka izničeni ob morem ognju nemških strojnih pušk in artiljerije, a Francozi so izgubili na tej fronti sila mrtvih in ranjenih. Nemci so zajeli v celnem 2625 mož, med njimi enega angleškega brigadskega generala ter uplenili štirinajst strojnih pušk.

V Champagni, kjer so Francozi začeli veliko in jako obsežno ofenzivo severno stare rimske ceste med Reimsom in Argoni, ni sovražnik prav nič napredoval.

Vsi napadi so bili odbiti s krvavi izgubami za sovražnika. Nemci so zajeli 3940 vjetnikov.

Uradno obvestilo nemškega vrhovnega armadnega poveljstva se glasi:

V Champagni, kjer so Francozi ponovili svojih napadov,

„Južno-zapadno od Lille je so vrazno ofenzivo zaustavil naš protinapad. Ločen in ljuči napadi od sovražnikov strani južno in severno. Loosa so se ob strašno težkih izgubah za angleške čete do celia izničili. Okoli Soucheza in na obeh straneh Arrasa so bili takisto vsi napadi krvavo zavrnjeni. Število vojnih vjetnikov je naraslo na 25-otičerjev in 2600 mož, a ono zaplenjenih strojnih pušk pa na 14.

Francoška ofenziva med Reimsom in Argoni ni prav nič več na predovala. Vsi v tem območju poizkušeni sovražni napadi so se izmalčili. Število zajetih sovražnikov je naraslo na več kakor 40 častnikov in 3900 mož.

„V zračnih bojih južno-zapadno od Lille in v Champagne so naši sestrelili troje sovražnih aeroplanov, med katerimi je bil tudi en francoski bojni aeroplan. V Champagni so metali sovražni letalci bombe na mesto Peronne, kjer sta bile ubiti dve ženski in dva otroka, a težko ranjenih je bilo mnogo drugih prebivalcev.

Proke 5000 vojnih vjetnikov.

Berlin, 28. septembra. — Glasom obvestila nemškega vrhovnega vojnega poveljstva od nedelje so nemške čete vjele v bojih zadnjih dveh dni pri Ypresu dva angleška častnika in 100 vojakov ter zaplenile 6 strojnih pušk. Izgube na zavezniški strani južno-zapadno Lille so znašale 1200 vjetnikov; med temi je bil en angleški brigadni general in več častnikov. Obenem je padlo tudi deset strojnih pušk Nemcem v roke.

V Champagni so izgubili Francozi pri Mourmelon Le Grande in na zapadni strani Argonov 3750 vjetnikov, med njimi 39 častnikov.

AVSTRIJA SE NAJBRŽ UKLONI ŽELJI WASHINGTONSKO VLADE.

Glasom zatrdila ameriskega poslanika na Dunaju, se bo v dala avstrijska vlada ameriški zahtevi ter oficijelno odpoklicala svojega poslanika dr. Konstantina Dumbo. Gospodu Penfieldu, ameriskemu poslaniku na Dunaju, se je na ročilo odstrani njegove vlade, naj obvesti dunajske vladne kroge, da začeti dopust dr. Dumbe nikakor ne odgovarja zahtevam združenih držav. Ko se je g. Penfield razgovarjal z avstrijskimi vladnimi uradniki o položaju, se mu je povedalo, da se bo željam združenih držav ustreglo v polni meri.

Poslanica glede te zadeve je že v delu, in brzo dospe v Washington, se bodo ukrenili koraki, da se zagotovi dr. Dumbe varno pot v domovino. S tem bo ta zadeva, v kolikor se tiče združenih držav, rešena. Dokler ne dospe iz Dunaja službena obvestitev o odpoklicu dr. Dumbe, ne bodo uradniki državnega departamenta ničesar več dali naznanje. Vendar so pa pripravljeni pospešiti pogajanja glede varne poti v tistem hipu, ko dospe iz Dunaja zadovoljivo poročilo.

Poslovodja angleškega poslanstva v Washingtonu, Barclay, je povedal v državnem departamentu, da se lahko dobi v nekih urah potom brezzičnega brzojava informacijo o varnosti poslanikovega potovanja, če dospe dunajska izjava o pravem času v Washington.

IZPRED DARDANEL.

Berlin, 28. septembra. — Iz turškega glavnega vojnega stana je dospelo semkaj poročilo, ki pravi, da so ozmanske čete zopet iztrgali del turških postojank na levem krilu pri Anafarti sovražniku iz rok.

Na kavkaški fronti vzhodno Van, kjer operirajo turške sprednje straže, je bil pobit ruski oddelek. Zavezniški tabor bombardiran.

Carigrad, 28. septembra. — Turško vojno ministrstvo je izdalo danes sledeče obvestilo:

„Na dardanelski bojni črti, so naši poizvedovalni oddelki na desnem krilu pri Anafarti zaplenili puške in municijo. V soboto je obstreljevala naša artiljerija sovražni tabor.“

„Pri Avi Burnu smo na desnem krilu razstrelili mino ter uničili mnogo sovražnih min. Na levem krilu je naša artiljerija obstreljevala postojanke sovražnih bombnih metalcev.“

So naleteli na pse.
London, 28. septembra. — Neke uradno poročilo o zadnjih dogodkih na Gallipolisu se glasi, kakor sledi:

„Zadnje akeije na Gallipolisu so se omejevale na napade iz zraka, razstreljevanje min in artiljerijske spopade.“

„Ob neki priliki so otvorili Turki na našo fronto pri Suvli in Anzacu ljučo kanonado, ki je bila predigra splošnemu napadu, kakor se je dozdevalo. Ali izvršil se je le lahak napad na naše središče pri Suvli. Sovražnika smo izlaska zagnali nazaj. Zatem sta se odigrala dva slična slučaja.“

„Ponovno so napadli sovražni aeroplani oporišče naših letalcev, toda njihove bombe niso napravile nobene škode. Nasprotno pa so naši letalci uničili z bombami neko turško letalo ter naredili tudi med ladjami v Burgazu precejšno škodo.“

„Dne 24. septembra ponoči so Turki izpustili pse na francoske patrulje. Pse so naši postrelili.“

Kramarska liga je zašpala v Gospodu. O ligaških shodih se prav nič več ne čuje. „jugoslovanski“ gromovniki so umolkli, literarni tajniki izginili s političnega odra, slava „opernega“ pevca ušahnila, in denarni mošnjiki so se marsikaterim zapeljanjem Slovincem precej osušili. Vse to nam je prav všeč, ali zadnje dejstvo in pa to, da se kar nič več ne čuje o tistem ligaškem tisočaku, nam ne prija.

DOPIS.

Cleveland, Ohio. — Blagovolite mi odstopiti v našem prekorisnem listu prostora za par vrstic.

V št. 222. sakesrjevega trobila sem naletel na dopis iz Pueblo, Colo., katerega je spisal neki J. Petrić. Le-ta možakar je čutil potrebo spraviti se na „Slovenski Narod“, trdeč, češ, da ga pošilja zastoj. Vprašam vse kramarske pristaše: Kdo bi neki vedel za list, če bi ga hranili v svojih magacinih ter ga ne pošiljali v javnost. Saj Zeksar pošilja, oziroma vsiljuje svojo enjjo našim ljudem pet mesecev in še več zastoj.

Nadalje se omenjeni dopisnik hvali, češ, da je bil pri Fr. Zeksarju prav dobro postrežen. Prijatelj, menda si tiste mesece prešpal, ko je Sakser skubil naš narod po štiri dolarje pri vsakih 100 kronah? (Tudi sedaj še odira, ali v tako visoki meri si ne upa več, odkar smo mu dopovedali, da je tako odiranje vnebovpijoč narodnem greh. — Op. ur.)

Kakšen patron je kramar/Sakser, je dovolj jasno razvidno iz njegovega ciganskega prerokovanja, češ, da bo Avstrijo raztrgal in pohrustal ruski kosmatinec.

Toda njegova prerokovanja so prav tolikšne vrednosti, kakor ona sleparske eiganke.

„Oj vsi slavni predsedniki in „literarni“ in drugi tajniki, zakaj ste stisnili rep med noge ter me pustili na cedih?“, toži rajna liza iz temnega groba v hladni tuji zemlji.

Zeksar ji odgovarja: „Ker v mojo bisago več dolarčki svetli ne kapljajo.“

„Kje je moja dedščina, kje tisti med Slovinci nabrani tisočak? Kaj ste napravili iz mene?“

„Le mirno spavaj, draga liza“, ji odgovarja Francelj stari. „Razmere so tako nanesle. Kramarske nakane so se izmalčile meni. In če te ne gredo, naj vzame vrag slovenski narod, kakor je tebe, ti nesrečna vlačuga. Tisti tisočak ti naj prav nič ne vznemirja smrtne spanja. Si ga že tako razdelimo, da bo prav za vse, ki smo se pehali za njim.“

Rajna liza se je obrnila v grobu ter umolknila. Francelj je sedel na avtomobil ter se odpeljal v ostarijo med svoje figarske prijatelje.

Vaš naročnik Jožef Rapotec.

Slovinci in Slovenke, naročajte se na „Slovenski Narod“, najboljši slovenski list v Ameriki!

Proti revmatizmu, trganju, nevralgiji in bolečinam v križu (lumbago) je najboljšo sredstvo dr. Richterjev „Pain Expeller“. Če hočete mirne ure podnevi pa nemoteno spanje ponoči, se poslužite gori imenovanega zdravila.

Počemu bi prenašali gori označene bolezni, ko lahko dobite zdravilo „Pain Expeller“ v sleherni lekarni. Kupite takoj in uverili se boste, kako blagodejno učinkuje na vaše telo ter zagotovo preganja bolezen. Cena zavitku je 25 centov. Ob nakupovanju pazite na varnostno znamko „Sidro“.

Adv.

VELIKA PONUDBA.

Sprednji del Zira škaflice vreden 10c, v gotovini Celi kupon vreden 10c, v gotovini

Celi kupon in sprednji del škaflice imajo isto vrednost. Se jih lahko izmenja za gotovino ali vredne predmete. (Ta posredba ugasne 31. decembra 1915.) P. Lorillard Co., Inc., New York. Est. 1760

POSLJITE SAMO 25 centov na upravo „SLOVENSKEGA NARODA“ kot četrtletno naročnino in dobivali boste najuglednejši in najneodvisnejši časnik v Ameriki.

Polletna naročnina \$0.50
Celoletna naročnina \$1.—
(Opozorjamo vas na naše lahke darove)

Išemo mož in dečkov, ki se hočejo posvetiti izvozu naših brivskih poslov. Ni se vam treba ubijati po majnah in železnarjah, pa tudi bosov vam ni treba imeti nad sabo. Kupi brško ko se pri nas naučite brivskih poslov. Jalko tiskal urete svoje lastno brivsko. Čestiti, brti in striči se je treba sicerenemu možku, pa naj so dobri ali slabi časi. Z brivsko obrtjo lahko prepoznate cel svet, s pravilno je prav dobro živeti. Pri nas se lahko naučite tudi ženskega friziranja in čiščenja rok. Za poslanila pošiljate na: NOSKOFF'S BARBER SCHOOL 1202, Penn. Ave., Pittsburgh, Pa.

ROJAKI, POMAGAJTE SVOJCEM V STARI DOMOVINI!

Ker je danes dolžnost vsakega poštenjaka, da pomaga svojem v trpeči stari domovini, priobčujemo naslednje pismo iz stare domovine, ki nam ga je izročil rojak Ivan Modic, v vzpodbudo ostalim rojakom:

Novo mesto, 15. avgusta. — Dragi sin! Dobil sem danes 100 kron, ki si mi jih poslal po Narodni Banki v Pittsburghu. (Pisec misli Prvo-Druško Narodno Banko. Glej Bankin oglas! — Op. uprave). Hvala ti tisočkrat. Tebi pač ni bilo težko poslati 15 dolarjev in 50 centov, a ta znesek \$15.50 c. se je tu izpremenil v 100 kron, in ta vsota tu v teh hudih časih nekaj odleže. Pri nas je slabo, moj dragi; strašna draginja, zaslužka pa nič. Tudi v dveh sosednjih hišah sta ženi dobile od svojih mož v Ameriki denar po tomo one banke. Jaz mislim, da je v teh težkih časih dolžnost vsakega poštenjaka, ki je šel za delom v novi svet, da pomaga svojem v stari domovini.

Vsaka malenkost, ki jo kdo pošlje, je pri nas že nekaj. Kdor se sedaj ne spomni svojcev, ki tako strašno trpe radi vojne, nima srca. Tembolj sem hvaležen Tebi, da si mi poslal ta denar potem one banke. — Tvoj oče. A.

DR. RICHTERJEV PAIN EXPELLER ZOPER REVMAZIZEM, NEVRALGIJO, OTRPNELOST SKLEPOV IN MIŠIC, ZOPER INFLUENCO, GLAVO IN ZOBOL.

Pravi lek se dobiva v zavitku, kot ga slika predstavlja. Odklonite ga, ako na zavitku ne najdete varnostne znamke „Sidro“.

Po 25 in 50 centov v lekarnah ali pa naročite naravnost od

F. AD. RICHTER & CO.
74—80 Washington St.,
NEW YORK, N. Y.

ŽEPNO PERO, SVINČNIK in PEČAT 50c
Z IMENOM IN PRIIMKOM
SAMO
ZA NAŠE NAROČNIKE.
Napišite svoje ime in priimek, pošljite 50 c. na upravo lista, navedite svoj točni naslov, in naročilo se bode takoj izvršilo.

Slovinci in Slovenke, naročajte se na „Slovenski Narod“, najboljši slovenski list v Ameriki!

SLOVENSKI NAROD

(SLOVENIC PEOPLE.)
Established 1906.
Published every Thursday.

Published by Slovenski Narod Publ. Co., Inc.
Felix Dolinar, Pres.
C. Kolstad, Sec'y & Treas.
AMERICAN IN SPIRIT. FOREIGN IN LANGUAGE ONLY.
The best advertising Medium to reach the Slovenic people in the United States and Canada.
Entered as second class of mail matter at the New York Post Office under act of Congress of March 3, 1879.

Naročnino pošljite po Post. Express - all Bank Money Orderju, ali pa v registriranem listu na:

„SLOVENSKI NAROD“ 45 Vesey St. New York, N. Y.

9th YEAR. — Thursday, September, 30, 1915. — No. 32.

ZA RDEČI KRIŽ V LJUBLJANI.

Osrednji odbor „Rdečega križa v Ljubljani“ sestoji iz naslednjih članov:

Predsednik: PETER PETEK, 308 — E. — 6th St. New-York City.
Tajnik: JOS. PAVLIČ, 341 — E. — 9th St. New-York City.
Blagajnik: JOHN JURKAS, ml., 640 Warren St. Brooklyn N. Y.
Zapisnikar: MARTIN HOLEŠEK, 275 — E. — 10th St. New-York City.
Zastopnik: JOHN INTIHAR, 21 Webster St. Newark N. J.
Nadzorniki: JOHN JURKAS, star., 640 Warren St. Brooklyn, N. Y.
ALOIS HENIGMAN, 331 — E. — 24th St. New-York City.
JOHN PETERKA, 124 First Ave., New-York City.

Krajevna nabiralnica, odbore in zaupnike „Rdečega križa v Ljubljani“ prosimo, naj se odslej nadalje obračajo v vseh zadevah, tiče-
jih se „Rdečega križa v Ljubljani“, na gori imenovanega tajnika: Mr. JOS. PAVLIČ, 341 — E. — 9th St. New-York City, nabrane prispevke pa naj pošiljajo blagajniku: Mr. JOHN JURKAS, ml., 640 Warren St. Brooklyn, N. Y.

MISIJA AVSTRO-OGRSKE.

O misiji Avstro-Ogrske je priobčil vseučilišni profesor Brockhausen nastopni članek:

Avstrija tvori evropsko poizkuševališče za veliki evropski problem, kako bi se dala huda interesna navskrižja rešiti, če že ne prijateljski, pa vsaj — brez nasilja. In v resnici so se prirejali v Avstriji že leta vsi razni eksperimenti. To je sicer res zelo neprijetno, ali nesreča to še ni, če pri vseh teh eksperimentih nismo prišli bližje cilju. Zato se moramo vprašati: ali je bilo naše dosedanje postopanje le otepanje s palico po meglji, ali se more beležiti kak, če tudi počasen napredek. Včasih se res zdi, kakor vožnja okoli v kolobaru. Ali, če pogledamo ostreje, se nam kaže tudi v kaosu slika organskega razvoja.

Dolgo smo živeli pod absolutnim režimom, ki ni pripoznaval naroda kot takega, ampak vzgajal nekako skupno avstrijsko državno ljudstvo, slično vojaški akademiji v Dunajskem Novem Mestu za vojake, ali Terezijansko za uradnike. Tako naj bi nastala nekaka brezspolna avstrijska ljudska mešanica. Ta eksperiment se nipo srečil. Narodi so se vzbudili, deloma so postali celo zelo vzbujeni, in namesto da bi se stopili v tisti mešanici, so se — ločili.

Potem je prišla najbližja misel: en narod naj bi postal državno ljudstvo, drugi pa njega privesek. Ali za to težko vlogo ni bil noben narod dovolj močan in tako je prišla zopet — nova misel. Vloga, ki je bila prevelika, naj se porazdeli med več igralcev, breme naj se razloži. Dva, trije narodi dele med seboj to častno mesto in mali se jim pridajo kot privesek, eventualno v — iztrebljenje. Ker pa se nihče ni hotel pustiti iztrebiti, tudi najmanjši ne, prišla je zopet nova misel: ljubka igra, v kateri se v dražestni izmenjavi en narod izigrava proti drugemu: in sicer v dveh variantah: sedaj se manjši izigrava proti močnejemu, potem — narobe.

Ker pa vse te rešitve kljub prigodnemu nasilju vendar niso bile nikake rešitve, se je končno iz vsega tega razvila ideja: živati, ki se pokladajo na žrtvenik, sploh ni več. Vsako izigravanje mora nehati in polagoma se pripravljajo poravnave in kompromisi, ki dajejo v neizmerno finejši obliki prostora misli: živi n daj živeti! Eksperimentiranje v tistem zlem smislu smo končno premagali, pokazuje se vodilna ideja, do katere smo se preriili. To ni več nasilstvo brutalne policijske države. Rešitvam, ki se opirajo na brutalnost, smo se odrekli, te leže za nami. Pozitivni uspeh pa je poizkus rešitve, ki priznava vsako individualnost, jo pospešuje in jo brzda le v toliko, da morejo drugi obstajati poleg nje. Radi svoje lastne eksistence mora biti Avstrija država vznavajoče pravičnosti, ki združuje nasprotujoče si narode, ne da bi jih vezala. S tem je Avstrija, ali hoče ali ne, prisiljena, da je npr. stvarstveno za eno stopinjo višja, — nego mnogokatera druga država. Ako se nam posreči izvesti svoj eksperiment, če je temu stremljenju usojeno posrečenje, potem smo vsekakor izvršili veliko misijo v Evropi, potem smo ob velikih žrtvah odprli pot, po kateri nam more Evropa slediti, da bo nadalje živela v miru. Seveda bi bilo prenačeno, ako bi trdili, da smo že rešili sfinigino zagonetko našega bistva in to celo na urozen način — če se borimo za izpoznanje in dobra volja je končno tu. Četudi nismo še na cilju, pa smo vendar na poti. Kako daleč smo že skozi goro zaprek predrlj rov — za to nam daja ta vojna krasen dokaz. Razglašala naj bi nas bila narazen, a nas je trdno spojila — gotovo pa ne brez delnih izjem. Ali govoriti se more o tem, ker so pred nami obenem dejstva, ki pričajo, kako malo je naša skupnost trpela od tega.

pred nami obenem dejstva, ki pričajo, kako malo je naša skupnost trpela od tega.

Tako torej vseučilišni profesor.

Mi se sicer do pičice strinjamo z njegovimi odkritosčnimi in obenem tudi pravičnimi izjavami, ali nekaj pripomb naj še kljubtemu pristavimo.

Avstrija spada med one države, v katerih je silno veliko različnih narodnosti. Zato pa je lahko rekel profesor, da je Avstrija takorekoč poizkuševališče za veliki evropski problem, kako poravnati izlepa huda narodnostna navskrižja.

Eksperimentiralo se je, pravi Brockhausen že na razne načine, da bi se doseglo sporazumljenje med avstrijskimi narodi; štiri momente je opaziti pri tem, in sicer absolutistični režim, protežiranje enega naroda in zapostavljanje vseh drugih ljudstev, medsebojno izigravanje avstrijskih narodov, in zadnji pa najboljši eksperiment, ali poizkus je to, da se izkuša s pravičnostjo ustvariti povsem novo, čilo, jako in mogočno Avstrijo. Prvi trije so se dočista izjalovili. Zadnjega se šele poizkuša.

Če se Avstriji posreči ta zadnji poizkus, pravi vseučilišni profesor, potem bi bila vsem ostalim evropskim državam takorekoč kažipot do trajnega miru.

Kako naj izpolni Avstrija to svoje poslanstvo, pa nam ne pove Brockhausen.

Po našem mnenju je rešitev popolnoma lahka in enostavna.

Usoda je hotela, da so sedanjí avstrijski narodi že stoletja v okviru habsburške države. Dolgo bivanje teh narodov v eni državi jih je navezalo drugega na drugega, kakor naveže vaško življenje sosedu na sosedu. Ta vaščan ne more vsega izvršiti brez onega, oni se ne more izkopati iz te ali one zadrege, če mu ne pomaga tretji. Ali dogodi se pa tudi, da se ti vaški sosedje spro med sabo, se črte in mrze, tožarijo in opravljajo, ali kadar so ogroženi skupni vaški interesi, tedaj se potegnejo složno kakor en mož vsi vaščani za tiste interese.

Slične dogodke opazamo lahko tudi v Avstriji, kot veliki državi.

Narodi v Avstriji ne morejo drug brez drugega nič pomeniti. Alpsko prebivalstvo je v gospodarskem oziru navezано na južne Avstrijce in narobe. Ogrske brez Avstrije si niti misliti ne moremo. (Zato se nikakor ne moremo načuditi tistim blodnjam, ki so se zlasti letos raznesle med naš narod v Ameriki po brezglavih ligasih). Toda vseh avstrijskih narodov se dodanes še ni preustrojilo v eno državno celoto v narodnostnem oziru. Niti Slovanov posebe se ni moglo sklopiti v en narod, čeprav so vsi enega debla.

Dandanes je vsak avstrijski narod že toliko prebujen in gospodarsko, politično in kulturno razvit, da ne mara izgubiti govornice, svoje literature. Zato je pa v Avstriji nemogoče tisti izlagani in zahrbtni panslavizem, ki se je izlegel v ruskih državnih kovačnicah, obenem pa je tudi zajezen takozvani pangermanizem, ki ga hočejo razširjati nemški narodni fanatiki. Kajti pretežna večina prebivalstva v Avstro-ogrski je slovanska, oziroma nemenska, in le-ta ni in ne bo mirno gledala ter držala križem rok, če bi se ji vsiljevala ideja pangermanizma ali ruskega panslavizma.

Potemtakem ni na avstrijskih tleh mesta niti za panslavizem, niti ne za pangermanizem. Na avstrijskih tleh je prostora samo za avstrijsko idejo — za idejo nove — Ferdinandove države — države na federativni podlagi.

Avstrijci ne marajo ne Rusa, ne Nemca, ne Italijana in ne Srba. Avstrijci odločno zahtevajo svojo lastno Avstrijo, enako pravično vsem narodnostim, ki prebivajo v njej.

Saj se sedaj ti narodi bore ramo ob rami, kakor en narod zoper vse številne in silne sovražnike, sedaj branijo vsi narodi, slovanski in neslovanski, svojo Avstrijo z enako hrabrostjo. Po sklepu miru pa bodo odločno zahtevali od Avstrije tudi priznanje svojih zaslug, ali to pa ne v obliki kolajin in laskavih pohval, nego v obliki realnega poplačila.

Zahtevali bodo povrsti vsak svojo avtonomijo.

Ali se mar obnašajo ti narodi tako junaško brez vsakega povoda, brez vsakih nadej v lepšo bodočnost? Ne. Bojujejo se iz izpoznanja, da je zanje edina rešitev v Avstriji, iz iskrene ljubezni do rodne grude in iz globokega spoštovanja do svojega čestitljivega vladarja Franca Josipa I. ter z željo v svojem srcu, da bi ne bilo nikoli več krivične vlade na Avstrijskem.

Sedaj je prišel čas, da izvede Avstrija svojo veliko misijo, da napravi konec vsem krivičnostim, ki so se godile tuintam zlasti malim narodom. Ti pa tudi ne smejo prezreti ugodne prilike. Gledati morajo na to, da si izbere požrtvovalne in vztrajne može, ki ne bodo barantali z njihovim pravicami kakor s kramarskim blagom. Narodom je treba izvrstnih zastopnikov, Avstriji pa samo enega novega zakona v ustavi: Vsak avstrijski narod naj dobi svojo avtonomijo.

In če se to zgodi, potem je Avstrija izvršila svojo veliko misijo v polni meri.

ZDAJ PREVROČE — ZDAJ PREMRAZ.

Da vreme silno vpliva na možgane, zlasti pa na holne, to smo in še opazamo pri nekaterih slovenskih „političnih“ ligaških in žalgigaškega kalibra.

Ko so bili še vroči dnevi v Ameriki, so jim zavreli možgani, in pisali so, da je bilo nadvse tragikomično to njihovo pisanje.

Če je kolovodja ligaških blodnj katero rekel ali izbežnil, mu je že stal žal-ligaški bolnik za hrbtom ter ga „dobrohotno“ ali „sine ira et studio“ poučil, kako naj se odslej dalje obnaša ter pomaga odrješevati Slovence izpod „težkega in krutega jarma“ avstrijskega.

Članke sta si ponatiskovala ter se tako blizala drug drugemu s svojimi preperelimi pa obenem brezsmiselnimi „nazori“.

Ligaški kolovodja se je uklonil socialističnemu bolniku, skregal se je z ligasi, začel pisati zdaj za Švicarje, zdaj za Lahe, nikdar ne zoper svojo bisago vedno pa proti Avstriji, edino pravi domovini Slovencev. In ni še minilo mnogo dni, ko mu je socialistični teorist dal izpričevalo, v katerem mu je priznal, da zna nadvse izborno in silno naglo preobračati svoje „politične“ farbe. Obenem mu je tudi čestital, da je vendarle, čeprav po dolgem blodnju, srečno pripraval in pribrodiril pod republikansko marelo.

Vročina je bila škodljiva, smo rekli, bolnim možganom obeh, ligaškega in socialističnega kolovodje in nastalo je tisto ljubinkovanje, izprva samo izdaleka, a danes že čisto obdružilo.

Socialist se je nekoč posvoje norčeval iz ligaške klike, češ, da se ližejo ligaški kolovodje s hrvaškimi pustoloveci, danes je pa sam takšen lizun.

Z jugoslovanskim navdušenjem lovi naše ljudi v svoje rdeče mreže, da si mu njegovi internacionalni „nazori“ zabranjujejo kaj takega. Včasih se je rogol narodnim delavcem v starem kraju, jih zmerjal in psoval kakor najhobatejši hribovec, zaničeval narodne idejale, vsako delo, ki je bilo vdobrobit slovenstva, izpodkopaval ter bil največji nasprotnik vsakega narodnega prokreta. Slovenski socialisti v Ljubljani in v Trstu, Mariboru in Celju, so bili najhujši nemškutarji, meneč, da se izkažejo za najboljše in najnavdušenjše socialiste če zabavljajo zoper narodne boritelje ter nemškvtajo.

In če se ne motimo, je učil te socialiste takih manir tisti socialistični apostol, ki je danes zagovornik kramarjeve lige in oznanjeval „jugoslovanske“ ideje v Ameriki.

Že to edino je dovolj jasno, da je Sakserju in njegovi kompaniji za narod prav toliko mar kakor za lanski sneg. Kajti kdor dela socialnem vodji pogodno, kdor piše glede našega naroda tako, da je vseč „Proletareti“, tak pač ne dela in ne piše v narodnem zmislu.

Nekam se je bilo treba seve nagniti potem, ko se je ligaški polglavar skregal z londonskimi in tukajšnjimi postopači. Ostalo ligaško časopisje se je ohladilo, in danes so se mu malodane skoro vsi njegovi nekdanji prijatelji izmislili ter obrnili hrbet. Tihi so in žalostni. Nič ne govore pa molče.

In zares, ljudje božji, Sakser je našel pravega „narodnega“ delavca. Zatekel se je k „Proletareti“, internacionalnemu Proletarcu. Tak „narodni“ bojevnik kakor je Sakser, pa ljubinkuje in se objema z rdečo internacionalo. Resnično pa obenem smešno.

Mi sicer ne damo niti počenega groša za Sakserjevo narodnost, ali da si drzne pisati o svojem narodnem navdušenju obenem pa past pred „Proletarca“ na kolena ter oboževati njegovo mednarodno teorijo, vedno poudarjano in nikdar še ne izvrševano, za tako omejenega pa ga vendar še nismo smatrali do zadnjih časov.

Pa kaj čmo! Prej je bilo prevroče, zdaj je pa premraz, in Sakserjevi možgani so ga še vselej polomili.

Tako smo tudi prednedavnim slišali od njegove strani, da je zdaj konec slovenstvu v Avstriji, češ, ker je vlada prepovedala razobežanje slovenskih zastav.

Ne vemo, kdo izmed njegovih evropskih, ali vendar v New Yorku stannjočih dopisnikov mu je to naznanil: pač pa nam je natanko znano, da so doslej še ob vsaki slovensi priliki plapolale poleg cesarskih tudi slovenske zastave. Vsi slovenski listi iz stare domovine poročajo n. pr. o proslavi 86. rojstnega dne cesarjevega, in v vseh se lahko čita, da so poleg avstrijskih vihrale tudi slovenske zastave po vsej Sloveniji.

Toda Sakser jo iztakne, če le vrag ni, samo to je smola, da je bila in je vselej vsaka njegova lažnjiva in neprava. Človek, ki je napisal tisto prismođarijo o slovenskih zastavah, je moral biti popolnoma pijan, sicer bi vendar vedel, kakšna je slovenska zastava; pa tudi mu svetujemo in celo zahtevamo, če že kje citira Prešerna, naj ga citira pravilno, ne pa po svoji megleni butici.

DOPISI.

Tooele, Utah. — Slavno uredništvo „Slovenskega Naroda“, prosim priobčite naslednje vrstice v naš prekornisti list „Slovenski Narod“.

Ker se ni bilo v tem lepem listu nobenega dopisa iz naše naselbine, sem se jaz namenil napisati par besed.

Tukajšna naselbina šteje precejšno število Slovencev pa tudi dokaj naročnikov „Slovenskega Naroda“, ker se malodane vsi strinjamo z njim. Poročati moram najprej, da smo izgubili nad vse priljubljenega rojaka, 33 let stariga Josipa Skubica. Bolehal je že dalj časa. Dne 13. t. m. pa ga nam je pobrala kruta smrt. Rajnik je bil doma iz šmarske okolice na Kranjskem. Bil je blaga duša, in vse ga je imelo rado. Član je bil društva „Edinost“ št. 12. S. N. P. E., ki pa ni storilo za pokojnim bratom popolnoma nič svojih dolžnosti. Ubogi rojak je ležal bolan v postelji nad mesec dni brez vseh sredstev. Gospodar, pri katerem je rajni Josip stanoval, se je trudil, mu stregel, kar največ je mogel, ter venomer opominjal društvo „Edinost“, naj kaj koristnega ukrene za bolnega brata. Ali vse njegovo prizadevanje in opominjanje je bilo bob v steno.

VELIKO VRTNO VESELICO IN PLES

prirede v nedeljo, dne 3. oktobra 1915. v

SCHÜTZENPARKU, UNION HILL, N. J.

navtični in tehnični častniki pa uradniki vseh avstrijskih in nemških ladij, ki so sedaj v new-yorski luki.

ZA VDOVE IN SIROTE

v vojni padlih Avstrijcev, Nemcev in Turkov.

Štiri godbe. Razne zabave.

Med drugim se izžreba eno prosto vožnjo v Avstrijo in nazaj ter dve v Nemčijo in nazaj. Vsaka vstopnica nosi po eno številko za žrebanje.

Začetek ob dveh popoldne.

Vstopnina 50 centov.

Slovinci in Slovenke, naročajte se na „Slovenski Narod“, najboljši slovenski list v Ameriki!

Ko je pokojnik ležal že nekaj dni pri tukajšnjem pogrebniku, je društvo izpoznalo, da mu teče zadnja voda v grlo, ter poslalo svojega tajnika ponj, ker je društvo 40 milj oddaljeno odtu. Nato se je zbralo par društvenikov ter ga odpeljavalo ob petih zvečer brez vseh cerkvenih obredov, čeprav je bil pokojnik veren katoličan, saj si je dal par dni pred svojo smrtjo pozvati duhovnika, ki ga je previdel s sv. popotnico.

Društvo tudi ni maralo prispevati \$5. —, da bi poklicali duhovnika iz Salt Lake City, ki naj bi ga bil izročil materi zemlji k večnemu počitku.

Ko je tukajšnji duhoven izvedel, kaj se je zgodilo, mu je bilo iz srca žal, in obenem se je izrazil, da bi bil pokojnika pokopal brezplačno, če bi bil vedel, kako stoji stvar.

Dragi rojaki, bodite torej previdni ter dobro premislite, preden pristopite k temu ali onemu društvu! Pokojnika pa bodi lahka tuja zemlja!

Omeniti moram tudi, da je bil pred kratkim tukaj agent eno blatne zeksarije tam s Cortlandt St.

Ko je prišel do mene, mi začne razkladati „dobrote in milosti“ tiste svinjarije, ki jo izdaja „rešitelj slovanstva“ vsak dan razen nedelj in praznikov. Jaz mu ponudbo takoj odklonim s pripombo, da ne maram podpirati izdajalskih listov. Na te moje besede jame agent zeksarju roke umivati. Trdil je ob tem umivanju in pranju sakserjevega zamorca, češ da je zeksar čisto nedolžno jaganje. Da so samo nekaj dopisov od takih ligaških ljudi ponatisnili, a da so jih sedaj popolnoma ustavili. (Iz tega je razvidno, da so celo sakserjevi agenti popolnoma vdan in posvečeni kameleonstvu, šarlatanstvu in kramarski umazanosti. — Op. ur.) Pomislite torej Slovenci, s kakšno blamažo vodijo ti „ligaški voditelji“ svoje nepremišljene naročnike. Toda odkar jim je „Slovenski Narod“ stopil na noge, so se docela predrugačili. Ali zapomnite si dobro, vi ligaški cunjarji, da ne bo nikdar pozabljeno, kako ste sravnili naš narod pred svetom, kako blatili našo domovino in zasmečovali vse, kar ni šlo vjem in strn za vami.

Njihove umazane nakane pa so se popolnoma izjalovile, ker ljudje so že izpregledali. V kratkem pa se bodo čisto iztreznili ter klicali z nami vred: Živela Avstrija in živel „Slovenski Narod“. Zeksar pa naj sam slavi „slavne“ ruske kozake, „močno“ laško polen tario in „prekoristno“ srbsko vlado. Obenem pa naj si solze briše za pokojno lizo.

Ob koncu tega dopisa pozdravljam vse Slovence in naročnike našega izvrstnega lista, njemu pa želim, da začne skoro izhajati vsak dan.

Avstrijski Slovenec.

Burdine, Pa. — Oprostite mi, da sem se nekoliko zakasnil s poravnanjem svoje nadalnje naročnine. Morda bi utegnili misliti, da ne maram več Vašega lista. Da se ne boste dali zapeljati v takšne napačne misli, Vam pošiljam tu celoletno naročnino ter se Vam obenem srčno zahvaljujem za vaš izborni list, ki mi ga redno pošiljate.

Ker ste za nas, ker se potegujete za naše koristi, ker porezujete predolge klince na kramarskih grabljah, in ker ste vnet za govornik naše stare avstrijske domovine, Vas hočemo podpirati, kolikor bomo le mogli.

Med nami je še dokaj slepih ljudi, ki preveč zaupajo zvitemu listu ter še vedno podpirajo njegove kramarske fece.

Toda jaz mislim, da skoro izpoznajo tudi le-ti zaslepljeni ljudje, da Slovenci vendar nismo prav najzadnji ljudje na svetu, kakor nas slika in opisuje sakserjeva prismođa.

Rad bi vedel, kdo mu polni bisago, ali Slovenci, ali Rusi, ali Srbi, ali polentariji; naj le še nadalje ostane takšen. Mi pa stojimo trdno kakor skala stanoviti. Delujmo in agitirajmo kar najbolje za „Slovenski Narod“, da postane čimprej dnevnik.

Ob sklepu svojega pisanja Vam želim mnogo naročnikov ter kličem: Živela naša Avstrija!

L. E.

Novice iz stare domovine.

KRANJSKO.

LJUBLJANSKE NOVICE.

Oče Placidus Fabiani. — Ta mož, ta svetli mož je obhajal v torek, dne 31. avgusta svojo petdesetletnico, odkar so se zaprla samostanska vrata za njim. Vsa ta leta so bila polna požrtvovalnosti in ljubezni do bližnjega. Zato naj bodo te skromne vrstice tudi v „Slovenskem Narodu“ posvečene spominu tega blagega meniha. — Rojen je bil 25. decembra 1. 1846. v Novem mestu, v frančiškanski red je stopil 1864., 1. 1870. je bil posvečen v duhovnika. Kot katehet je deloval sedem let v Kamniku, ostali čas pa nepretrgoma v Ljubljani. Petnajst let je bil prednik tamošnji province, ali predvsem mu je bilo najljubše izpovedanje in obiskovanje bolnikov. Če se vidi skromnega moža stopati po ljubljanskih ulicah in cestah se še sluti ne more, kolikim družinam je lajšal bolezenske težave in bridkosti. Saj ga je pa tudi sama milina in ljubeznivost. Želimu se dolgo življenje, frančiškan skemu red ljubljanskemu pa še mnogo tako vrlih redovnikov.

Vino je izginilo. — V prošli jeseni je spravil neki tukajšnji gostilničar v neko klet v Vojaški ulici tri sode vina, ki so bili zamašeni in zapečateni. Ko je te dni preiskoval klet, je opazil, da sta bila dva sode odprta, in da je bilo iz njih 220 litrov vina ukradenega.

Umrli so v Ljubljani: Josipina Konjedić, hči železniškega delavca, 16 mesecev; Marija Golob, delavčeva žena, stara 33 let; Karl Foretnik, major; Janez Golenač, Franc Skočovsky, Anton Turak, Istvan Kendi, pešci; Magda Hoch leitner, žena usnjarskega pomočnika, 67 let; Marija Jeršinovic, mestna uboga, 82 let; Terezija Hromec, streljarka, 69 let, Janos Vörös, Karl Lekser, Leopold Madner, Gusto Vesovo, pešci; Marija Gregorčič, občinska uboga, 76 let; Ivan Bergant, hiralec, 82 let; Karl Klopčič, sin železniškega čuvaja, 10 mesecev; Marija Kogoj, čovčarjeva hči, 15 mesecev; Jaroslav Kočka, 3 mesecev; Danica Zavadlov, begunčeva hči, 8 mesecev; Marija Čolnik, žena železniškega nadspovednika, 49 let; Zdravko Jazbec, rejencec 6 tednov; Josip Horak, vojaški delavec, 28 let; Franciška Florjancič, dekla, 24 let; Helena Panič, žena železniškega delavca, 33 let; Lepin Korinik in Matrejev Flador, ruska vojna vjetnika; Janos Jaszenesak, Aleksander Bauer, Janos Kolko-sovsky, Anton Zehetgruber, Leopold Madner, Karl Lekser, pešci; Acksander pl. Hoffmann, nadporočnik; Antonija Jeločnik, stavčeva žena, 34 let.

Huda ura v ljubljanski okolici. — Dne 11. avgusta je bil sila soparen dan. Vse je kazalo, da utegne prihrumeti večji naliv. In res. Nekoliko pred četrtjo uro so se nagromadili tja proti Kamniku črni sivi oblaki, ki niso nič dobrega obetali. Parkrat je zagrmelo, vrtilnice je dvigal stebre prahu po Ljubljani, obenem pa se je vil gost dež, da se je voda v potokih valila po ulicah. Par trenutkov nato pa začelo padati med vihrno debeli in robati ledeni kosi; pokalo je po oknih in poloknih, da nikoli takega. V tistem hipu se pa vrtilnice obrne. Sumeti je jelo od druge strani — sem od Smarne gore. Udarljajo je še z večjim pritiskom — pokalo in hreščalo, da je bila Ljubljana središče ledenih jabol, ki so pobila na stotine šip; toda pokazalo se je, da je okolica, zlasti polje od Most tja proti Svetemu Križu in Tomačevemu ter proti Smarni gori, bila še hušje prizadeta. Škoda na polju je ogromna. Ajda je bila začela prav dobro eveteti; lepa je bila in čvrsto zastavljena. Zdaj pa se komaj pozna, kje je rastle; prav kakor bi bila požeta. Mngo je trpela zelenjad, krompir, proso in druga setev. Hvala Bogu, da obseg pokončanega polja ni še večji, in da se je prva žetev bogato obnesla.

Nevarna tatica pod ključem. — Dne 25. avgusta so na Marijinem trgu aretovali neko žensko radi potoptenosti. Kakor se je pozneje izkazalo, je ta ženska l. 1886. rojena in že večkrat kaznovana vladarica Franciška Kos iz litijškega sodnega okraja. Nadalje se

je tudi dognalo, da ima že več v zadnjih dneh izvršenih tatvin na vesti. Tako se je dne 14. avgusta pripeljala ponoči v stanovanje postestnice Apolonije Pavlika ter ji izmaknila 10 kron denarja, srebrno žepno uro, slanine in salami ter eno površno jopico. Začetkom avgusta je ukradla Kos nekemu delavcu, ki ji je dovolil prenočevati v svojem stanovanju na Poljanski cesti, denarnico s 64 kronami. Pri aretovanki so dobili tudi srebrno možko uro, ki jo je ba-je izmaknila nekaj dni pred leto aretacijo.

ŠTAJERSKO.

MARIBORSKE NOVICE.

V nekaterih tukajšnjih vojaških taboriščih se je pojavila griza in legar. Vojaška zdravstvena oblast je odredila strogo varnostne odredbe. Pri stanjših in stanovanjih so postavljene posode z vodo in Lysoformom. Vojaki si morajo večkrat na dan v tej vodi umiti roke. Namerava se izdati strožje zdravstvene odredbe za gostilne in prenočevališča. — V Lipnici se je v duševni omotenosti ustrelil g. Franc Lichtenwallner, učitelj na krčevinski soli pri Mariboru. Bil je že odličen, ko se je vršilo po mariborskem glavarstvu zapiranje Slovencev, živčeno zelo razburjen. Zadnji čas je razburjenost dospela do viška in povzročila žalostno katastrofo. Rajni je bil dober, zanesljiv Slovenec ter zelo prijeten in priljubljen družabnik. — Dne 26. avgusta, ob 5. uri popoldne, je umrl na ranah ki jih je zadobil na glavi v vojski proti Italiji enoletni prostovoljec kadet-aspirant (v civilu učitelj) Ivan Prohaska honvedskega polka štev. — Umrli je dne 25. avgusta Franc Graf, paznik in oskrbnik mestne jeklinice. — Isti dan je umrla tudi trgovčeva soproga Marija Barta, rojena Danko, tašča trgovca Ivana Šoštarica. — Zraven tukajšnje moške kaznilnice bo zgradila justična uprava novo kaznilnico za mladeniške kaznjence. Tozadevne ponudbe za do-bavo je vložiti do 14. septembra pri stavbnem vodstvu za sodnijske stavbe v Mariboru.

CELJSKE NOVICE.

Mestni svet je imel dne 27. avgusta sejo, v kateri je sklenil, da se tisti del mestnega pokopališča, ki je določen za umrle vojaške, poveča. — V domovinskem zvezo se je zopet sprejelo okrog 20 novih mesečanov. Novosprejeti morajo plačati 25 K vsprejemnine.

IZ DRUGIH ŠTAJ. KRAJEV.

Velenje. — Tukaj je imrl vođa premogovnika — inženir Franc Wiethal.

Slovenjgradec. — V tukajšnji bolnišnici je umrl vsled zadobljenih ran pešec Blaž Repotočnik iz Sel. Pokopan je bil na mestnem pokopališču v posebnem oddelku za vojaške. — Tukajšnji davčni upravitelj F. Čzak se je vsled padea s kolea precej poškodoval. Ko se je peljal s kolesom proti Vitanju, je skočil pri nekem cestnem ovinku oven na cesto, Čzak je padel in se močno poškodoval. Nadomestuje ga davčni oficijal Pichler iz Laškega.

Spodnji Dolič. — Ko se je vračal posestnik Anton Spega s sejma domov, je v gostilni Jastrobnika pri Sv. Florijanu zaspal. Spetemu je bila ukradena iz žepa svota 2840. Zaprl so tri osebe, ki so osumljene da so izvršile tatvino.

Brežice. — Na tukajšnjem sejmu dne 20. avgusta je žandarmerija pripelala celo družbo prosulih sejmjskih tatov in jih djala pod ključ. Prijeto so: kočar J. Jambrečič in njegova žena Terezija iz sela Veliko Tragovišče, kočarica Ljuba Hajnič iz Zaboka, dninar Anton Premus iz Velikih Kradovišt, kočarica F. Horvatič iz Zaboka, Jožef Tuko in Ana Ker-vak iz Kraljeva, torej vsi iz Hrvatskega. Tatinsko družbo so prijeli v hipu, ko so nakradene stvari hoteli utihotapiti čez mejo.

Sv. Boltenk v Slov. gor. — Dva krat se je že vrnil iz severnega vojskega poddesetnik Franc Féréal doma iz Biša. Bil je že trikrat ranjen in se je bojeval celo zimo v Karpatih in je še zmirlaj čvrst in krepak kljub hudi zimi, ki so jo morali prenašati ubogi vojaški. Šel je s prvim domačim pešpol-

kom v Galicijo in 19. oktobra leta je bil prvič ranjen v grane in v levo nogo. Ozdravil se je vrnil spet na bojni polje koncem meseca decembra. Bil je zaporedoma v bojni črti do 4. junija t. l. Ta dan bi mu skoraj vsa vržna žrpadel ugasnil mlado življenje, šadnel je bil v glavo v desno senec, a ljuba mati božja ga je varovala. Dne 24. marca ga je zadela sovražna granata v desno rano in desno nogo, ki pa ga je samo potokla, le na nogi je dohbil malo rano. Čeravno ves pohabljen od težkega udara granate, je ostal še znanprej v bojni črti do zgoraj omenjenega dne. Večkrat mu je pretilo tudi ujemanstvo, pa poguma ni zgubil; njegovih tovarišev se mnogo rjeht, on je pa vsa kikatrat srečno pete odnesel kljub pogumu ni zgubil. Sedaj se nahaja v Mariboru in želi, da bi se skoraj s polentirji poskusil.

Legon pri Slovenjgradu. — Št. vilja Benedikta Prevornik (Prevortchnig), omožena Druskovič soproga ognjčarja v Legnu pri Slovenjgradu, je bila dne 15. februarja 1915. od žandarmerije pri-jeta in izročena sodišču, ker je prešla od svojega moža iz Galicije veliko zavezov s peritom, lis-pom in denarja. Zagovornik Benedikta Druskovič pa sedaj naznanja, da je bila ustavljena pred-preiskava zaradi hudelesa ude-ležbe na tatvini, ker se je dognalo, da si je njen soprog predmet, katere je pošiljal svoji ženi, pri-dobil na pošten način. Benedikta Druskovič se je morala pri elavni razpravi dne 14. avgusta 1915. za-govarjati zaradi tega, ker se je v svoji razburjenosti zoperstavila la-hišni preiskavi od strani oro-žnikov. Zato je prejela tudi neko malenkostno kazen, katere je vsled preiskovalnega zapora oz-naučena za prestano.

Veliki požar v Sedlarjevem, v petek, dne 20. avgusta, je bil uss-depolen za vas Sedlarjevo v koz-janskem okraju. Nastal je v po-poldanskih urah, ko so ljudje bili večinoma na travnikih, požar, ki se je naglo širil in je županu Jan-ezu Valenčak, posestnikom Jan-ezu Debelak, Antonu Kliček, Francu Filipančič, Jožetu Valen-čak, Martinu Žlender, Antonu Valenčak in Antonu Jakopina vpepelil 24 poslopij, 5 posestni-kom je sploh vse zgorelo, trem sa-mo gospodarska poslopja z vsa krmo, žitom, začimbo in deloma tudi obleko. Vsa škoda znaša oko-li 100.000 K, zavarovalna dose-ga komaj petino. Poslanec dr. Jankovič je v vlč. g. dekanom To-mažičem si škodo v soboto ogle-dal in se je takoj, ker je res rev-ščina in uboštvo velikansko, obr-nil do ekslenke g. namestnika S-prošnja za izdatno takojšnjo po-mož. V torek, dne 24. avgusta, je že dobil poslanec dr. Jankovič br-zojavno obvestilo, da se je izdat-na pomoč dovolila in da se bo v kratkem v obliki živil in obleke delila.

PRIMORSKO.

TRŽAŠKE NOVICE.

Jošip Golja-Kranjc. — S tem možem izginja mož, ki se je nek-daj — dokler ga ni začela mučiti bolezen, ki ga je sedaj položila v grob — kaj živo udeleževal na-rodnega življenja. Bil je navdu-šen član tržaškega „Sokola“, vedel njega odbor in par let pred-sednik „Tržaškega podpornega in bralnega društva“. Svoje na-rodno mišljenje je s svojo vrlo so-prgo povsod in ob vsaki priliki kazal tako neustrašeno, da so nas-protniki njegovi kavarni na Ac-quetodtu posvečali posebno po-zornost. Ni bilo razburjenih ča-sov — na katerih je bilo tržaško življenje vsled narodnostnih in političnih bojev vedno dovolj bo-gato — da ne bi bila Kranjčeva kavarna predmet sovražnih de-monstracij, dejanskih napadov in vandalskih činov. Tako n. pr. tudi ob znanih dogodkih na trgov-ski akademiji Revoltella. Toda nasprotniki so se varali v svojem pričakovanju, da vrlaga Kranjca prestrašijo. Vrlenu pokojniku pokladamo v imenu slovenske stvari ovetko hvalečnosti na mrt-vaški oder.

Pogreba pok. Josipa Kranjca, se je udeležilo poleg tukajšnjih sorodnikov za sedanje čase res ve-liko število prijateljev in znane-cov. Vnanjih sorodnikov ni bilo, niso jih mogli obvestiti, ker so vsi v vojnem območju, to in tudi on-

Šel je s prvim domačim pešpol-

milan Planinec, Absolvirani etisporini tehnik in enoletni do-brovoljce, je torej vendarle padel na galitskem bojišču. Kaka dva meseca bo tena, ko smo bili po „Slovenec“ prinesli vest o smrti mladega junaka. Iz pogovorov z njegovimi tukajšnjimi sorodniki smo posneli, da se ne odreka-jo, niti da zgornja vest ne odgovar-ja resnici. Ta nade smo izpolnili: Milan Planinec je padel 13. junija v Sani pri Przeworsk in Galiciji. Rodbini pokojnega, posebno pa kruto zadetim staršem, izreka-mo najiskrenejše sozaje.

S sekiro. — 18 letna, Marija Gjurjevičeva, ki staneje v ulici della Madonnina št. 28, je 26. av-gusta dopoldne cepila dno. Pri-tem se je pa s sekiro vselala v levo roko pod laktom ter se pre-jaj težko ranila. Morala je na zdravniško postajo, kjer ji je zdravnik izbral in obrezal rano.

Umrli so: Prijavljeni dne 26. avgusta na mestnem filialnu: Ba-že Baran, 4 leta, Ročel št. 918; Estarić Beatrika, 61 let, ul. di Tor di S. Lorenzo št. 2; Foscatii Josip, 56, zagate del Buso št. 5; Poln-Kranjc Josip, 51 let, ul. del-a Accuodotto št. 22; Košolina Matej, 72 let, ul. Bulvio Testi št. 3; Nardi Ivan, 24 let, Sv. Marija Magdalena zgorja št. 659; Piš-čane Barone, 8 leta, pri Piščan-cih v Rojanu; Campore Marija, 33 let, Sv. Marija Magdalena zgorja št. 258. — V mestni bol-nišnici dne 26. avgusta: Fontanot Anton, 59 let; Lapanja Mira, 23 let; Urban Josipina, 82 let.

GORIŠKE NOVICE.

C. kr. slovenska državna gim-nazija v Gorici. — Nekateri učen-ci se niso vprašali po letnih izpri-čevilih. Opozarjajo se ponovno, da se dobijo izpričevala v Ljub-ljani, Dunajska cesta št. 38. Pri-nesti je s seboj ali pa poslati ko-leke za 30 vin. in znanke za poš-ljatev po pošti. O pričetku pri-hodnjega šolskega leta bodo star-ši pravčasno obveščeni po časo-pisju.

Repentabor. — Na poziv tukaj-šnjega županstva so nabrala naša vrla dekleta povodom praznova-nja rojstnega dne našega presvet-lega cesarja 148 K 80 vin. za naše ranjene vojaške. Prebivalci na Co-lin so darovali 32 K 70 vin., v Rep-nu 47 K 30 vin., v Vogljah 31 K 50 vin. in v Verhovljah 37 K 30 vin. Navedeno svoto je izročil g. župan predsedništvu „Rdečega Križa“ v Sežani.

Pačenje krajevni imen. — Slo-venskemu narodu“ pišejo: Naš slovenski Breginj za Kobari-dom je sedaj tudi pod italijansko ob-lastjo. Ves kot kobariški je slo-venski, seveda, ali Italijani so mu že dali italijanski pečat. Breginj se imenuje po italijansko Bergog-na (ta spaka je tudi že prej stra-šila po uradih) in Italijani so na-pravili italijanski poštni pečat: Bergogna, poste italiane. — Ta-ko torej! Pripovedovali so, da bo-ji četverozveze so boji za narod-nostni princip: vsakemu svoje, kar mu gre. Oni, Italijani, pa že zdaj, ko so komaj stopili na slo-vensko zemljo, kažejo, kako bi nas poitalijančili, ako bi jim pri-šli v pesti. Bergogna je laška ver-gogna (sramota).

To je vsekako umesten prispe-vek k poglavju o namenih pače-nja slovenskih krajevni imen v naših pokrajinah, oziroma k več-raj priobčenemu članku „Reichs-poste“ o pomenu in namenu ta-kega pačenja, ki ne pomenja le krivice za domače avtohtono pre-bivalstvo, marveč je tudi v nav-zekrižu z interesom državne skup-nosti. V tem smislu je zaključila „Reichspost“ svoj omenjeni čla-nek.

Iz Ajdovščine. — Kakor običaj-no se je tudi letos v Ajdovščini obhajal rojstni dan Njeg. Veli-čanstva in sicer že 86., prav slo-vensko. — Na predvečer velikega praznika se je vršila bakljada. Mnogobrojni sprevod vojaštva in meščanstva, na konjih in peš, z bakljami in balončki, se je vil pe-vajoč in radostno vzključajoč iz-pred tovarniškega poslopja skozi Šturje in Ajdovščino do pred

„C. kr. ofr. glavarstvo.“ prišli prosi vodstvo vse Hrvate in Italijane, da se v tem usode-pnem času spominjajo Družbe Slavoslova nagovora g. majorja Honajskega v Sturjah, kjer a narodni domovini. Naprej za-šča veliko navdušenje, v sami mi-šlju, ki je bil vsem lahko nazna-čljiva. Po sprevodu se je vrnil ban-ke na čast Najvišjemu jubilarju. Drugi dan ob 9. se je pela na Lav-ričevem trgu vojaška masa in Te-deum, ki so se je vdeležile vse tu-kajšnje korporacije in mnogobroj-no občinstvo. Vse je praznovalo pomenljivo dan v srečnih vzdihih, naj boja previdnost čim prej u-resniči želje preljubljenega vla-darja. Mislili smo tudi pa pre-mnoge druge, ki že nad leto dni krvave v zvesti brambi Njega in domovine. Tudi njim smo dolžni hvalečnosti; in da se položi vsaj mali obliček na njih skeleče rane kupovali smo pridno evetlice in druge vojne značke od brhkih gos-podičen, ki so s tem marljivo na-brale čedno svetico. Hvala jim!

ISTRŠKE NOVICE.

Družbine šole v Istri. — Mini-strstvo za nauk in bogočastje je dovolilo, da se ljudske in srednje šole v Istri odprejo za prihodnje šolsko leto. Vsled tega je sklenilo vodstvo družbe sv. Cirila in Me-toda za Istro, da odpre, ako le-možno, vse svoje doseđanje šole. Nade je, da bodo častne sestre sv. Križa v Pulj tudi letos — ob podpori Družbe — vzdrževale šole za hrvaške deca in otroški vr-žke v tej trdnjavi. Učitelji in uč-ečnice se vabijo, da se čim prej povrnejo na svoja mesta, da bo Družba v septembru nadaljevala s svojim delovanjem kljub temu, da so dobrovoljni prispevki v zad-njem času jeli pojmajati. Ob tej

priliki prosi vodstvo vse Hrvate in Italijane, da se v tem usode-pnem času spominjajo Družbe Slavoslova nagovora g. majorja Honajskega v Sturjah, kjer a narodni domovini. Naprej za-šča veliko navdušenje, v sami mi-šlju, ki je bil vsem lahko nazna-čljiva. Po sprevodu se je vrnil ban-ke na čast Najvišjemu jubilarju. Drugi dan ob 9. se je pela na Lav-ričevem trgu vojaška masa in Te-deum, ki so se je vdeležile vse tu-kajšnje korporacije in mnogobroj-no občinstvo. Vse je praznovalo pomenljivo dan v srečnih vzdihih, naj boja previdnost čim prej u-resniči želje preljubljenega vla-darja. Mislili smo tudi pa pre-mnoge druge, ki že nad leto dni krvave v zvesti brambi Njega in domovine. Tudi njim smo dolžni hvalečnosti; in da se položi vsaj mali obliček na njih skeleče rane kupovali smo pridno evetlice in druge vojne značke od brhkih gos-podičen, ki so s tem marljivo na-brale čedno svetico. Hvala jim!

KOROŠKO.

Z italijanskega bojišča je pre-jel urednik celovskega „Mira“ od nadporočnika Slovence M. Z. to-le pismo: Pri nas je zadnje dni precej mirno. Vsi napadi so bili odbiti. Pred dvema dnevoma sem šel proti Bogatinu iskat planink ter Ti eno pridenem. Našel sem jih toliko, da bi jih bil lahko na-bral cel koš. V svoji utici imam na stotine planink. Žal, da jih ne morem odposlati, ker na potova-nju zmanjkajo. Od 5. avgusta imamo šole, lepo vreme ter je krasno, prež pa nas je nadlegoval dež, tudi toča; bilo je precej hlad-no. Toda moji trdni naravi niče-sar ne škoduje; saj sem že devet mesecev na bojišču, nisem še imel nobenega dopusta, šestkrat sem ležal v mrzli vodi, spal pod sne-gom, pa vedno sem še zdrav, de-ravno še nekoliko utrujen. Iz mo-jem vidim vidim krasno Triglav. Ko

bi topovske kroglo namesto svin-ca prinisale kake krutikije, bi bi-to ta krasno letovališče. Ko je pri-šla pred kakimi 14 dnevi čisto gori do nas krog 2000 metrov vi-soko prva mla, je moštvo revico s tolikom veseljem sprejelo, da so ji ušesa poljubovali. Sedaj pa smo tudi res izredno dobro oskrbljeni s hrano. Zjutraj si kuham kavo, predpoldne pečenko, opoldan obed, od katerega si nekaj shran-im za večerjo. Celo malinov sok, rum, pivo, vino dobim véasih. To-rej, kakor vidiš, se nam glode hra-ne jako dobro godi.

PREPOVEDANO.

Dober vojak in poštena kletev, to ste bili za časa starih velikih vojsk dve stvari, ki ste spadali na vsak način skupaj. Splošna brambna dolžnost nas je navadila na civiliziran vojaški tip. Pravemu vojaku danes ne samo da ni treba preklinjati, ampak on pod okoliščinami ne sme niti. Neki nizozemski poveljnik vsaj je izdal te dni povelje, ki pravi: „Že z več strani se mi je zadržilo, da se pri-četah druge divizije že vedno mnogo preklinja in rabi ostudne izjave. Moja izrečna želja je, da se napravi temu kolikor mogoče hitro konec. Neki del povelja pri-znava odkrito, da si v nizozemski armadi ne samo navadni vojaški, ampak še tudi častniki skušajo dostikrat pomagati s kako pošte-no kletvico. — Sicer pa je končno praprašanje, če v nizozemski arma-di res kaj bolj preklinjajo. Kakor pri drugih?

Slovenci in Slovence. naročite se na „Slovenski Narod“, najbolj-ši slovenski list v Ameriki!

RAZPIS TEKME ZA DRAGOCENE NAGRADE.

(ZA BOŽIČNO DARILO.)

DO 15. DECEMBRA TEKOČEGA LETA SAMO ZA NAŠE NAROČNIKE.

Kdor naših naročnikov nabere do dne 15. decembra 1915. največ naročnikov za „Slovenski Narod“, bo dobil kot prvo darilo fino zlato uro s težko zlato verižico in zlatim priveskom (medaljonom) v skupni vrednosti \$50.

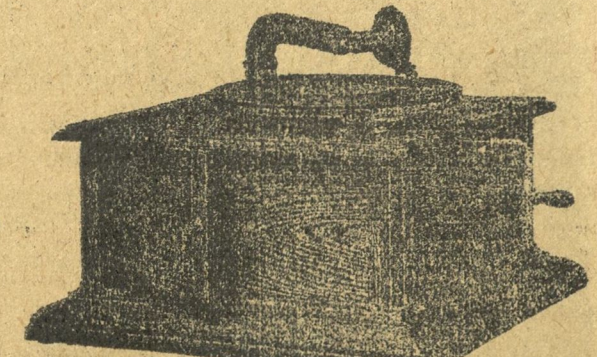
Kdor bo v nabiranju naročnikov drugi s svojim številom, bo dobil kot drugo darilo fonograf v velikosti: 16 palcev dolg, ravnotoliko širok in 8 palcev visok, brez roga, iz pravega hrastovega lesa, lepo politiran, na katerem se lahko vporablja vse plošče Victor in Columbia do premera 9 palcev. Fonograf je vreden \$25.—

Kdor pa bo tretji v številu nabranih naročnikov, bo dobil kot tretje darilo Nakaznico, s katero bo opravičen do povečanje slik ene do treh oseb v barvah, kar bi ga vsod drugod stalo okoli \$3.— do \$5.—

Prvo darilo.

OPOMBA. — Celoteten naroč-nik in znesek \$1.— šteje za 4 do-bitke. Tričrtleten naročnik in znesek 75 centov šteje za 3 do-bitke. Polleten naročnik in znesek 50 centov šteje za dva dobitka, a četrtleten naročnik in znesek 25 centov šteje za en dobitke.

Drugo darilo.

Tekmovalci in število po njih nabranih naročnikov ter v dobro vpisanih do-bitkov bodo priobčeni vsak teden v „Slovenskem Narodu“.

ZASTOPNIKI LISTA SO PRI TEM TEKMOVANJU IZKLJUČENI:

Rojaki in rojakinje kot naročniki in naročnice našega lista „Slovenskega Na-roda“, vsi na noge ter na pozorišče te tekme! Saj se Vam obetajo krasne nagra-de, a obenem nam po-magate, da začnemo temprej izdajati „Slo-venski Narod“ dnevno.

Torej vsi na krov za naš list in njegove po-štene ideje!

NAKAZNICA.

Za gosp.

S tem ste opavičeni do povečanja slik ene do treh oseb v barvah kot tretjega darila našega razpisa za dragocene nagrade.

New York, dne 16. decembra 1915.

Uprava „Slovenskega Naroda“

Za tretje darilo.

Uprava

PLEMENIT VAGABUND.

Povest.

(Nadaljevanje.)

Jaz pa tebe vprašam, čemu me vikaš? Ljubeš mi je, da me tikaš, kakor pa da se tako silno togotiš in repeniš. Vidiš, poslanec sem Gasparjeve Neže. In kot tak ti prav lahko pomagam. Ne priha-jam sedajle od nje. Že nekaj dni je minilo od taktat, ko sem bil za-dnjič pri njej. In taktat me je iz-brala za svojega moža ter mi po-nudila masten zaslužek, haha, ma-sten zaslužek, a jaz sem si šel hla-dit svoje možgane v drugo faro-ter premišljevat, kako izvršim svojo ne baš lahko nalogo, se je napol poslal Slivarjev Jurij.

„Veš, ti raztrgana in zapita stu-dentovska suknja, da te na mestu pobijem na tla, če se mi kar naj-urnejše ne pobežeš izpred oči!“

„Tako je prav fant. Tako go-vojenje se mi zdi moško. Samo nekoliko prenašel si. Tak si ka-kor huda ura! Počakaj vsaj toli-ko časa, da se ti razodenem. Po-tem pa kar mahni po meni! Po-tem ti, Mehlažev, da sem prišel pomagat, pomagat človeku, ki se že skoro potaplja ter malodane nori radi takšne lepe neveste, ka-kršna je Gasparjeva Neža.“

„Ti, pa pomagat?! Beži, beži! Dobro, da bo skoro vseh sem go-dovanje. — Slivarjeva podrtija pa da bi pomagala Mehlaževini! Prijatelj moj umazani, ali se ti meša, ali si se ga pa kod prav po-šteno navlekel!“

„Moji možgani so v jako lepem redu, in nadalje nisem stopil pod tvojo streho, kakor se spodobi pi-janeu, ki navadno priropota in prilomasti v hišo, da se vsi psi prebude iz svojega dremanja in da začno vse babe, kar jih je v hi-ši, razgljati kakor žabe po vaških mlakah o sv. Jakobu, če so lepi in jasni vederi. Ker se vse to ni zgodilo ob mojem današnjem vsto-pu, ti je to menda dovolj močan dokaz, da sedajle Slivarjev capin ni prav nič pijan. Zato ti povem nekaj povsem novega, česar bi-šinečaju nobena druga kakor tiste

mihee ne pričakoval od mene. Do-klar ne uženem tiste napol nore babe iz Podrebri v kozji rog, toli-ko časa se ne objem. Potem pa, če češ, vsak dan podnevi in ponoči. Sicer je sila trda kost, katere se hočem lotiti, vendar pa mislim, da se mi posreči to zame nadvse zabavno podjetje.“

Ivan se je medtem pomiril, in polastil se ga je nekak strah pred tem postopajem. Domislil se je vseh onih čudnih bajk, ki so kro-žile o Slivarjevem studentu po ce-li svetokriški dolini in še daleč naokoli, ter obenem zagledal ča-rodejni Jurijev zveženj. In maho-ma mu je bilo žal, da je bil tako trd s postopajem.

„In kako pa nameravate začeti? ga jame spet vikati mladi Meh-ljaž.“

„Le tikaš me še nadalje. Tikaš me je tvoj rajni oče, pa tudi ti-daj. — Ti se moraš oženiti, to pa na vsak način še pred Boži-čem.“

„To sem že sklenil sam. Toda ne verjamem, da dobim sploh ka-ko nevesto.“

„Saj niso samo svetokriška de-četa na svetu! Brheh in zastaven-fant si, da malo enakih, poleg-tega pa še bogatega Mehlaža edini sin.“

Zadnji pristavek je zvenel ne-liko posmehljivo, toda Ivan ni zapazil zasmeha.

„Tak fant jih lahko dobi po pet na vsak prst“, nadaljuje Jurij.

„Tako bi bilo pred očetovo smr-tjo, ali sedaj — de žalostno mla-di gospodar.“

„Tudi sedaj se lahko zgodi kaj takega. Samo poizkusiti je treba.“

„Ne upam si prav. Kajti prav dobro vem, da me povsod poženo-že kar iz veže.“

„To še ni prav nič hudega. Do-bro je, da se tudi tega privadi mla-di Mehlažek.“

„Nikar se mi ne roga, pijanost umazana“, zopet vzroji Ivan. „Si-er —“

„Sicer te pusti ta zamazana pi-janost na cedilu“, mu prestrže Slivar besedo. „Potem si pa išči sam neveste, ki bi ne bila v tem bilinečaju nobena druga kakor tiste

koščene podrebrske grablje.“

„Molči, pripravi mi molči, pasje-dlakee!“ zaročni sila razdražen mladi gospodar nad Slivarjevim studentom.

„Kakor zanalase si izgovoril te besede. Niso bile bogve kako pri-jazne, ali docela pogode. Prav imaš, Molčim naj! In povem ti: odslej bom molčal kakor krt. Nič več ne bom govoril in zato tudi ne pil, dokler te ne rešim iz krem-pljev tiste podrebrske nagnusi na gnusne! Dobro te poznam, saj sem poznal tudi tvojega očeta. To ti je bil možak, da bi ga bilo tre-ba iskati z lučjo o belem dnevu. Svojih lepih gozdov bi se ne bil doteknil in svoje rodovitne zem-lje bi ne bil odprodal, če bi to ter-jal sam vrag od njega. Rajši bi se bil pobratil z njim. Jabolko ne pa de daleč od svojega drevesa, in ti v vseh ozirih podoben, če ne ena-ko svojemu očetu. Neža je najmanj vragova teta, če že ne sestra. In ker je slučajno ženskega spola, se bi ti oženil z njo, če bi ne mogel drugače rešiti svojih gostih goz-dov. Ker pa vem, da si še toliko ne želiš njene zlahte, kolikor la-čen človek mraza, in ker tudi jaz, Slivarjev Jurij, srenjski postopač in najzanimnejši človek pod bož-jim soncem, ne maram tega, pa se ne bo zgodilo. Vidiš, fant, sa-mo tole brašno je moje, pa ti ven-darje lahko zagotovem, da ne bo stara babnica iz Podrebri nikdar skrala ljubezni z uštem mladega Mehlažka.“

Ivan bi bil sedaj najrajši objel čudnega postopača. Ali le-ta je ta-ko strašno nakrmil svoj obraz, da je mladee nehote stopil par ko-rakov nazaj.

„Kaj hočeš piti, Jurij?“ ga vpraša šele čez nekaj časa.

„Nič“, odvrne potepuh tako odločno, da je mladi gospodar ne-malo osupnil. „Nič, nič dotlej, ka-kor sem rekel. Zapomni pa si, da ne storim tega morda iz ljubezni do tebe, nego iz sovraštva do nje — do tiste, ki je iz lakomnosti ku-pila moje posestvo. Zato dobiš se-ba vredno mlado ženo, jaz si pa ohladim mržnjo v sladkem maše-čanju. Zahvali se tudi svojemu

mrtevemu očetu, da se po odslej dalje Slivarjev pijanec pehal in brusil pete za tvojo nevesto.“

To reki se Jurij okrene proti vratom ter potem brez vsake na-daljne besede odkreva skozi ve-žo na razbrogano pot. Kajti mraz je že odjenjal, jug je silil na-plan, in sonce je bilo tudi že do-kaj močno.

Dasi je imel Slivar za tako po-cestno zlobudro jako dvomljivo obuvalo na svojih nogah, se ni prav nič zmenil, četudi je zagazil v še tako veliko in umazano ka-lužo. Možakar je bil tako globoko zatopljen v svoje misli, da se tu-di z vozovom, ki so ga srečevali, ni umeknil, dokler ga niso vznikli strahoma opomnili, naj stopi s po-ti. Glava mu je globoko klonila na prsa, roke so se mu zdajpazdaj krčevito spestile, in oguljen zve-ženj mu je včasih jezno odskočil na hrbtu.

Vse to je kazalo, da se snujejo načrti in kujejo nakane v njegovi glavi, ki je bila po dolgem času zopet enkrat docela na svojem mestu.

„Da, prav pri Stefinovih boš našel svojo nevesto“, je pomenlji-vo izgovoril sam pri sebi, ko je jel kobaliti klanec, ki je zapiral pogled v sosedno občno poljan-sko.

Kam so bili namenjeni njegovi koraki, in kaj ga je zopet gnalo iz svetokriške doline, izveemo v po-znejših poglavjih.

Peto poglavje.

Ivan ni razumel Slivarjevega obnašanja, pa tudi zanesel se ni preveč na njegove besede.

Temu se pa tudi ne smemo pre-več čuditi, če pomislimo, kako močno je bil Jurij razpiti med Svetokrižani.

Vendar je Ivan vsaj toliko vpo-števal potepuhove besede, da se je jel ženiti že prav na repu tiste-ga predpusta kakor so govorili po svetokriški dolini.

Tisto prvotno gobeždanje, češ, da se mladi Mehlaž oženi s pod-rebrsko vdovo Nežo, je sedaj do-cela izgubilo svojo veljavo.

Tembolj pa so se pogovarjali o snubaskih neuspehih Ivanovih.

Ljudje so kmalu izvedeli in iz-vohali, da je bil Ivan potrkal že pri dveh hišah ter povprašal za nevesto, da bi sicer prav rada da-la oba gospodinja vsak svojo hčer na Mehlaževino, ali pri eni hiši bodo letos delali nov pod, pri drugi pa podirali stari hlev ter židali novega. Zato je nujno po-treba, da ostane še dekle zaletos doma. Da naj povpraša drugo le-to, so mu rekli, dasi so prav do-bro vedeli, da ga ne bo.

Vendar ni še to vstrašilo mla-dega Mehlaža. In še tretjič je poizkusil svojo srečo. Zaletel se je kakor v obupu k Jernačevim, s katerimi je bil njegov pokojni oče nekoliko v jezi. Stari spori, ali kmet jih tako kmalu ne pozabi. Ali kljubtemu se je zgodilo, da je prišla Jernačka s svojo že nad 27 let staro hčerjo Uršo tisto soboto pred pustnim torkom k Mehlaže-vim na ogled. Če se zmenijo in dogovore, bo svatba takoj po Ve-likih noči, tako so bili ukrenili ta-krat, ko je Ivan snubil Jernače-vo hčer.

Mica je imela tisti dan polne roke dela pred pečjo. Kajti ob ta-kih prilikah se mora pokazati, kaj zna Mehlaževa dekla. Meta tudi ni hotela biti zadnja, in pregnila je bila veliko mizo z najčistejšim in najdražjim belim prtom, kar-jih je bilo pri hiši. Ivan pa je bil prinesel bokal najboljšega vina, kar ga je zmogla njegova klet.

Tako je pozdravljala lepo po-grnjena miza z bokalom zlahtne kapljice in okusnimi jedmi v hišo stopivši ženski Mehlažek jima vljudo in prijazno namigne, naj sedeta za mizo ter pokusite izbra-no pijačo in tečen prigrizek.

In sedli so vsi trije za mizo ter se pričeli razgovarjati najprej o hudi zimi v tistem letu. Koliko de-narja je že poslal Strnadov Ma-tevž svoji ženi, kako so pridni nje-govi otroci. Zatem se je zasukala govorica na poroko Adamčevega Janeza in Samčeve Pepe, ki je bi-la minulo nedeljo.

„Pepe se je prav dobro omoži-l“, je menil Ivan. „Adamce je pa

tudi dobil nadvse pridno žensko za ženo.“

„To bi že še bilo, če bi ne bilo dolga“, izpregovori Jernačka oč-i, „da bi bila njena Urša nekoliko vidno z namenom, da bi tako na-pejala besede na gospodarske razmere Mehlaževine same.“

Jernačeva kmetija je bila skoro največja za Mehlaževo v vasi. Jernačka je bila vdova ter mar-sikaterikrat možila svojo hčer. Leta ni bila bogve kolikšna kra-sotica, pridna tudi ni bila poseb-no pa že dokaj v letih, kakor smo že omenili. Morda bi Jernačka ne-bila danes v vasi pri Mehlažku, da bi bila njena Urša nekoliko mlajša in lepša. Morebiti pa ni verjela hudobnim jezikom, gobež-dalom o velikanskem dolgu, ki ga je zapustil Ivanov oče. Značiti je boje največ pripomoglo do da-našnjega dogodka.

„No, če bo Pepa varčna gospo-dinja in Janež skrben gospodar, se kmalu otresesta vseh upnikov“, se potegne Ivan vneto.

„Vidiš, Ivan, pri nas ni dolga, pa se še komaj protamo“, vztra-ja Jernačka ob misli, da naj bi se vendar že začel pomenek o Meh-ljaževini. Urša ni izpregovorila niti besede. Takšen je običaj na kmetih.

„Če nekoliko priženim“, pri-pomni mladi Mehlaž, „pa se tu-di jaz otresem svojih dolgov. Kaj-ti povedati vam moram, mati Jer-načka, da naše posestvo ni tako čisto kakor vaše.“

In Ivan se je začel izpovedova-ti. Najtežje in zato najnazadnje je omenil dolg Gasparjeve Neže. Saj je natanko vedel, da je prav to največji madež njegove hiše.

(Dalje prihodnjič.)

MLINSKI IZDELKI IZ KORU-ZE SE SMEJO PROSTO UPORABLJATI.

Vlada namerava v bližnjem ča-su ministrsko odredbo z dne 26. marca 1915., s katero se je ure-di-la uporaba moke, v toliko spre-meniti, da se bo političnim dežel-nim oblastnjam dalo pooblastilo, da smejo iste odrediti prosto pro-lajo in uporabo koruznih in čin-

kvantinovih izdelkov (koruzni in činkvanti zdrob in moka ter mo-ka za palento), nadalje ječmeno-ka za moka, v kolikor se izdeluje ter ješprenj in pšenični zdrob. Kakor znano, se je tudi te mlinske izdel-ke dosedaj vstevalo med ono mno-ke moke, katere je bila določa-na za uporabo. Radi tega se je te mlinske izdelke smelo prodajati le proti uradnim izkaznicam za kruh in moko. Od časa, ko se bo nameravana vladna odredba izda-la, se bodo smeli imenovani mlin-ski izdelki v podrobnih prodaji prosto prodajati, t. j. brez izkaz-nice za kruh in moko. Ravnotako se tudi ne bo stavilo več nikake zapreke, ako se bo te mlinske iz-delke rabilo v večji množini, ka-kor je po veljavni vladni odredbi za eno osebo predpisano. S to na-meravano odredbo pa seveda ne bodo določbe o zasegi žita in mo-ke na korist države in izključna pravica za nakup in razpolaganje ki jo ima sedaj vojno-žitno-pro-metni zavod, popolnoma nič pri-zadete.

NAŠ POTOVALNI ZASTOPNIK

g. IVAN POTUŠEK.

potuje sedaj za naš list „Sloven-ski Narod“ po naših naselbinah. Zato ga vsem cenjenim rojakom prav toplo priporočamo.

Uprava.

Slovenci in Slovenke, naročite se na „Slovenski Narod“, najboljši slovenski list v Ameriki!

PRVA-DRUGA NARODNA BANKA

ZGODOVINA PRVE-DRUGE NARODNE BANKE.

Že leta 1852. obstojala je Prva-Druga Narodna Banka v Pittsburgu, Pa. Usta-novil jo je dne 28. januarja pokojni James Laughlin, vtemeljitelj današnje velike Jones and Laughlin jeklarske družbe, kakor „Pittsburg Trust & Savings Co.“

Banka se je tedaj nahajala na Penna Ave., blizu 11. ulice. V aprilu l. 1852., kupila in prevzela je banka dobro gredočo denarno trdko Fifth Ward Banko, v l. 1853. imenovala se je Pittsburg Trust Co., leta 1854. se je glavica povišala na \$200.000.

V tem času preselila se je na Wood Street poleg Fifth Avenue in to zemljišče je del lota, na katerem danes banka stoji.

L. 1863. se je ime banko menjalo v First National Bank of Pittsburg, Pa. (Prva Narodna Banka). To je bila prva banka v Pittsburgu in ena izmed prvih, ktere so zaprosile za čarter nacionalnih bank. Glavnica Prve Narodne Banke bila je takrat \$500.000 a bank je bilo takrat v Pittsburgu samo 12.

Dne 1. sept. 1875. povišala se je glavica banke na \$750.000 a v letu 1892. se je dodalo glavnici nadaljnih \$100.000.

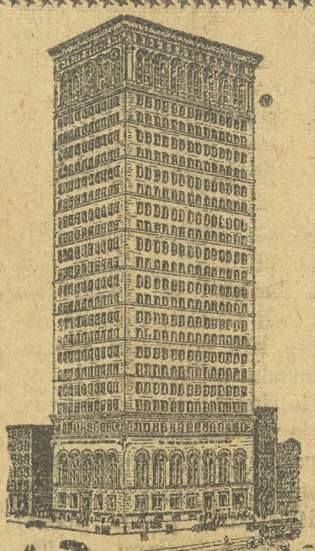
Dne 1. avgusta 1901. je bil inozemski in parobrodski oddelek utemeljen po konzulu Max Schambergu, poznan pod imenom Max Schamberg & Co., kupljen in banka je začela poslovati z Evropo, posebno z našimi rojaki.

Mr. Wm. E. Benkiser, ki je bil s trdko Max Schamberg & Co. od leta 1891. postavljen je bil za upravnika novega oddelka, in razen upravnika v tem inozem-skem oddelku bilo je takrat nastavljenih še šest oseb. Danes ima bank v svojem inozemskem oddelku nastavljenih ne šest oseb kot leta 1901. temveč se je osobje tega oddelka že leta 1912. povišalo na 44 oseb.

V letu 1913. spojila se je Prva Narodna Banka v Pittsburgu z Drugo Narodno Banko in novi zavod se imenuje zdaj Prva-Druga Narodna Banka v Pittsburgu, Pa. Glavnica ima \$4.000.000 in prebitka \$1.168.027.03.

Dalje pogledjte Statement od 2. septembra 1915.

V LASNI ZGRADBI.

V LASNI ZGRADBI.

POŠILJAMO DENAR V STARO DOMOVINO HITRO, VARNO IN CENO. SPREJEMAMO DENAR V HRANITEV IN PLAČUJEMO OBRESTI. VSAKA ULOGA IZPLAČUJE SE NA ZAHTEV BREZ ODKAZA.

INOZEMSKI ODDELEK, VTEMELJEN PO KONZULU MAX SCHAMBERG & COMPANY PRODAJAMO PAROBRODSKE LISTKE ZA VSE PROGE, KAKOR SAME KOMPANJE. NAVODILA, SVETE IN VSE POTREBNE TISKOVNINE POŠILJAMO BREZPLAČNO.

Našega lastnega poštnega urada posluhuje se na tisoče naših rojakov, ker se jim pisma ne iz-gubejejo, tudi ako se isti večkrat selijo in pre-mestujejo. — Pišite v domovino naj vam pošilja-jo vaša pisma na našo banko. — Poštno delo, toč-nost in varnost je naše geslo.

V VSAKEM SLUČAJU OBRNITE SE NA TO ENO OD NAJBOLJ ZNANIH IN NAJGLASOVITIH BANK, NE SAMO V AMERIKI, TEMUČ PO CELEM SVETU. NAŠ NASLOV V ANGLESKEM JEZIKU SE GLASI:

FIRST-SECOND NATIONAL BANK OF PITTSBURGH

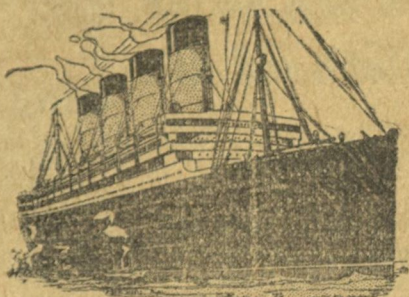
Cor. Fifth Avenue and Wood St. PITTSBURGH, PA.

CUNARD

najhitrejši parniki na svetu

"MAURETANIA"
NEW YORK - LIVERPOOL

najhitrejša proga preko Liverpoola za

LONDON,
PARIZ,
NAPOLJ,RUSKO,
FINSKO,
PATRAS.

ODPLOVITEV ZA LIVERPOOL

SAXONIA

sobota 9. oktob. 10. a. m.

ORDUNA

TUSCANIA

sobota 23. oktob. 10. a. m.

petek 29. oktob. 5. p. m.

Parniško pribrežje se nahaja na podnožju West 14. ulice
North River, New York.

Za daljše podrobnosti obrnite se na:

THE CUNARD STEAMSHIP COMPANY LTD.

21-24 STATE ST.

NEW YORK, N. Y.

ali njene pooblaščenec zastopnike.

PISMA Z BOJIŠČ
SLOVENCI V BOJU S ČRKEZI.

Franc Dolenc, od St. Lovrenca na Dr. polju, piše g. kapelanu:
Velečastiti! Kako Vam kaj gre doma? Meni gre sedaj dobro.
Zadnji teden smo sicer imali hude boje, pa, hvala Bogu, vrgli smo
Rusa na čeli črti nazaj, tako da ga bomo kmalu popolnoma izgnali iz
našega ozemlja. Naš tretji bataljon je bil pohvaljen, ker smo Črkeze
pregnali iz zelo važne postojanke ter uplenili eno strojno puško, ki so
jo imeli postavljeno na visoki hiši. Črkezi so napel divji narod iz
Azije. — Najbolj primanjkuje Rusom artiljerije, kar je pa ima, pa ni
dosta vredna. Mnogo strelav ne eksplodira, sicer pa je za nas boljše,
da ne. Pozdravljeni ter na veselo svidenje, ako Bog da in Marija!

PET BRATOV V VOJSKI.

Henrik Ortan iz Hoč pri Mariboru nam piše dne 17. julija s se-
vernega bojišča:

Odkar je zadonel vojni klic po državi, so kmetje in rokodelci za-
menili svoje orodje s puškami in topovi, da branijo domovino. Po-
slavljale so se žene in matere od svojih in jih blagoslovljale. Takrat
se je tudi naša blaga ljubljena mati poslavljala od svojih tako ljube-
lih sinov. Eliza Ortan v Gornji Hoči je dala za brambo domovine pet
sinov. Dva: Franjo in Karol, sta zaljubljen v Sibiriji. Trije: Ivan,
Leopold in Henrik, pa se nahajajo na bojnem polju. Starejši izmed
peterih bratov, Henrik, se že tri mesece nahaja v bojni črti, a Bog
me je še dosedaj obvaroval smrti. Sovražnika zmiraj porivljamo na-
zaj in ne bo več dolgo, da bo vržen preko meje. V to pomozi Bog!
Kar je moje oko dosedaj videlo, ni približno tako lepe scene, kakor
je Slovenija. Rečem Vam, da je ni domovine, ki bi bila tako krasna,
kakor je Spodnja-Stajerska. A to je v prvi vrsti pripisati našim delav-
nim in razumnim kmetom. Ki so izvrstni gospodarji. Pozdravljeni
slovenski rojaki, štajerski znanec in prijatelj, posebno pa Hočani, od
prvega do zadnjega. Bog vas živi še mnoga leta! Na veselo svidenje!
Henrik Ortan.

SMRT NAS JE IZBRALA.

Naš znanec Dragotin Novak, doma iz Stroče vasi pri Ljutome-
ru, piše dne 12. julija:

Samo še nekaj dni nas loči, ko bomo obhajali obletnico ločitve
od dragih domačin. Bilo nas je lansko leto kot lista in trave, da vlak
skoro ni mogel sopsti z nami proti Spielfeldu. Vrnitev pa bo drugače.
Na! Marsikateri družina bo zastoj pričakovala, zastoj plakalo po-
očet, žena po možu, katerega več ni, ampak krije že hladna tuja
zemlja njegove junaške prsi. Že bilo v „Gospodarju“ poročilo o
padlem našem tovarišu in rojaku Belec. K temu še dodam nekaj
podrobnosti.

Padli tovariši se je neprenehoma 10 mesecev nahajal v strelskih
jarkih ter se junaško boril, tako, da je bil pri celim 87. pešpolku ze-
lo priljubljen. Dne 14. julija, ko smo podili Moskale proti severu, si
je naš Emerih kopal z lopato luknjo v zemljo, da bi se lahko obvaro-
val sovražne kroglice, ali usoda mu je bila neusmiljena. Ko je prišel
delo, je prifrčala krogla ter ga zadela ravno v sree in junak je padel.
„Dragi starši! Ne žalujte pa Vašem dragem ljubljencu! Padel
je junaško in lahke smrti, kot zvesti služabnik cesarja, ter se izognil
vseh nadaljnjih nadlog in križev, ki nas še čakajo.“

Edino upanje nas ostalih še je: „Na veselo svidenje nad zvezda-
mi!“ Tam se bomo vsi enkrat združili ter se pogovorili, kako smo v
Karpatih in v Galiciji Moskale pretepali. Mi „Preki“ imamo izvan-
redno zgodovino iz te vojske. Mi, ki nam je neusmiljena smrt vendar
prizanesla, se držimo krepko in trdno kakor železo. Kljub vsem teža-
vam si večkrat privoščimo domače šale.

Moskale smo pregnali že skoraj na mejo in deloma čez mejo. Se-
daj nam drugače ne manjka, kakor prileški „ajdovi krapci“. Prisr-
čno pozdrave vsem pošiljajo še živeči Muralpolci! Na skorajšno svi-
denje! Dragotin Novak, četovodja; Jožef Slavič, četovodja; Alojz
Štuhar, četovodja; Janko Prelog, četovodja; Jožef Hvalenc, korpo-
ral; Franc Stanjko, Jurij Trop.

Z BIČEM NAD RUSE.

Martin Fras, doma od Sv. Jakoba v Slov. goricah, piše dne 10.
julija s severnega bojišča:

Skoro bo minulo leto dni, odkar se nahajam na bojnem polju.
Štiri mesece od začetka vojne sem se nahajal zmiraj v bojni črti.
Prvi dan, dne 26. avgusta, sem ustrelil več sovražnikov. Sovražnik je
po številu veliko močnejši kot mi. Njegove kroglice so švigale kot če-
bele, kadar rojijo. Ena krogla mi je pa zbrisala malo kože, več mi jih
je predlo plaše, ki sem ga imel na tornistru, dve sem našel v torni-
stru, ki sta mi stregli po življenju. Ti dve še hranim za spomin. Gro-
zovit boj se je vršil pri Grodeku, kjer sem bil v ognju neprestano
pet dni. Naši slavni vojskovodje so tako odredili, da smo Moskale pri-
vabili v grozne Karpat. Tukaj smo ga držali celo zimo, da mu je ve-
liko „panov“ zmrznilo. A ko je začela prepavati kukavica, smo vzeli
bič v roke, in topli Ruse na desni, drugi pa na levi strani. Mi smo ga
pa držali v sredini, tako, da nam ni ušel izpred oči. Sedaj se je „pan
moskal“ podal v divji beg, da smo mu komaj sledili.

Veliko pozdravov pošiljam Vam, matere, žene in dekleta, ki pre-
našate doma veliko truda in težav.

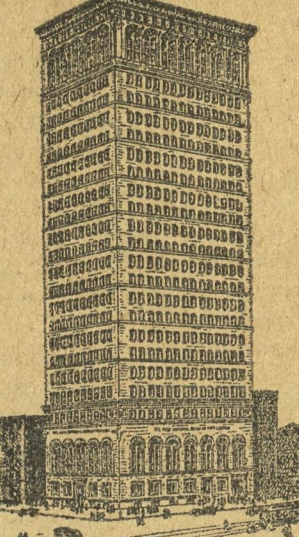
OD ZAČETKA DO ZMAGE.

Matiija Sirc, doma iz Šardinja pri Veliki Nedelji, ki služi zdaj
pri e. kr. delavskem oddelku št. v Podlipi, piše občinskemu pred-
stojniku g. J. Kuharju to-le pismo:

Z velikim veseljem in radostjo sem prejel „Slov. Gospodarja“ in
se Vam prav iskreno zahvalim, da ste mi ga naročili, ker ta list vsak
tukaj rad bere. List gre od rok do rok tako dolgo, dokler ne dobimo
novega. Jaz ga priporočam vsem Slovincem. Ko sem bral „Gospodar-
ja“, sem imel polno tovaršev okrog sebe. Brali smo, kako napreduje-
jo naše čete na vseh straneh. Začetek je bil težaven, pa bo zmaga tem
bolj slovesna. Trije bratje smo in vsi se borimo za našega presvitle-
ga cesarja in našo domovino. Jaz sem že od začetka vojske pod zasta-
vo, a ona dva pa sta zapustila tudi svoje žene dne 15. februarja t. l.
Najstarejši, Martin, je že na Ogrskem v bolnišnici, ker mu je šrapnel
odtrgal kazalec na desni roki. Mlajši je na Kranjskem in jaz pa tukaj
v Poli, kjer čakamo polentarija. Ko se nam prikaže, mu naspijemo
svinec v buče. Nekaterikrat nas je že prišel polentari obiskat v Polo,
seveda samo po zraku in se je moral vsilkar poprej umakniti, pred-
no je naredil kako škodo. Naša artiljerija ga je hitro opazila in ga
začela obstreljevati.

Tu v Poli se vedno spominjam na dragi dom in domače. Posebno
hvaležen sem g. župniku za rožni venec, katerega so mi ob slovesu da-

OBLASTI ZDRUŽENIH DRŽAV REDNO PREGLEDUJEJO DENARNI ZAVOD.

PRVA-DRUGA NARODNA BANKA
V PITTSBURGU.

Lastno poslopišje.

USTANOVLJENA LETA
SPREJEMAMO DENAR NA ULOŽKE IN PLAČUJEMO OBRESETI.
— ULOŽKE IZPLAČUJEMO BREZ KAKE ODPOVEDI.

INOZEMNI ODDELEK BANKE.

Zdaj pošiljamo v staro domovino

100 kron za \$16.00

Z JAMČENJEM.

THE FIRST-SECOND NATIONAL BANK

CORNER FIFTH AVENUE AND WOOD ST.
PITTSBURG, PA.Pišite po tiskovine za pošiljanje denarja v staro kraj. Kuverte in papir Vam
pošljemo takoj brezplačno na Vaš naslov.

STANKO MAJČEN: SKOK V GLOBOČINO.

V menažeriji se je trlo ljudi.
Zmaj je dežilo, iz premočenih vrh-
njih oblek je vstajal pod strop te-
žak, dušev hlap, pomešan z nečed-
nim vonjem živali.

V prvi kajbi, tri metre dolgi,
dva metre široki, je neumorno la-
zil stari izsušen tiger iz kota v kot.
Vedno na istem mestu v spred-
njem kotu je podrgnil glavo ob
ogroja in se okrenil od strmečega
občinstva, vedno na istem mestu
v notranjem kotu se je zopet obr-
nil in prišel, siv in iztegnjen, z
rumeno svetilkajočimi se očmi, v
osprej. Vedno v diagonalni, ved-
no neumorno in brez prestanka,
z rumenimi plameni blaznosti.

V sosednji kajbi je ležal lev,
kralj pušave. Ob rdečermeni
barvi njegove dlake si se takoj
spomnil tal Sahare. . . . Solnce,
ki tam z navpičnimi žarki pali ka-
men; neba, vsega vročega od mo-
drine; divje zarje daljnih obzori-
v. Nekoč si se ozri po taah, ki
so lazile po zlatem afriškem pes-
ku. In ta žival, ki so obzorja nje-
na, ki od morja do morja ne po-
zna ovire, leži na nečedni slami,
že oči pokrita z grivo. Globoko
sope, saporica nizkega prostora ji
mami nožgane.

Na levo od tigre je sedel v svo-
ji kajbi tako, da so se videli le
obrisi postave, leopard. Gledal je
postrani skozi ograjo. Kot da ra-
čuni najkrajši skok v občinstvo.
Mišice na nogah so bile napete,
hreb preveč vzbočen. Skozi ozke,
stisnjene zenice je lila svetla, ze-
lena luč.

V neumornem čakanju, kdaj se
razmaknejo te štiri stene in se
skozi šprango pokaže blažena svo-
boda, solnce, venčana, z brez-
oblačnim nebesnim obokom kro-
nana, voboda brez mej in mere,
svoboda življenja — in v takem ne-
utrudnem, dan in noč napetem in
nikoli opuščanjem čakanju se je
vsem zverem zbistnilo oko,
po čisto poglubil pogled, če
ga ni zasledila blaznost, kakor ti-
gra v drugi kajbi.

Občinstvo je bilo radovedno
samo na zadnjo točko v sporedu.
Rvalo se je z lehtni v osprej,
klobuki so ženskam stali postrani
moški so iztegovali roke po ka-
kšni opori, da bi se skozi trdovrat-
ni ljudji pretisnili z družino
vred nekoliko bliže. Neka ženska
je prinesla s seboj otroka in ga
držala na rokah že tri ure.

Tedaj se je na stopnicah, drže-
čih v veliko srednjo kajbo, poja-
vila postava ženske, ki je imela
izvršiti junaški čin. Obraz, prej
okrogel nego podolgovat, je izra-
žal tisto plahost, ki nam menda
vsem blede na licih pred velikimi
dogodki. Presenetila je le tihota,
s kater se je pojavila ta ženska
na navi ni stopnici, tihota, ki je
živo spominjala nasprotja ob ta-
kih prilikah, kričavo, vsiljivo.
ga poguma, pod krinko brezbriz-
nosti p. ežeče brezmejne groze
šloveske. . . . Ta obraz je bil

svetel, od nekakega notranjega
svetlobnega vrelca razsvetljen, čis-
to nič menec se za odseve mno-
govrstnih luči in lučie, ki so go-
rele pod stropom, nad kajbami,
ob stopniščih. Kratki, čokati bič
v njeni roki se je zdel igrača, ki
jo jemlje s seboj v zabavo, ker
pač mora imeti nekaj v rokah.

Pod tem obrazom so se strahot-
no ožile rame kakor dvoje zloze-
nih metuljih kril. Čez sredo tele-
sa se je komaj opazil pas. Svetlo-
moder trak je označeval ožino in
je v drzni zavezi štrlel izza lehti.
Železo je zaklenketalo, ograja
se je premaknila in ženska je sta-
la notri.

Občinstvo je pritegnilo sapo,
otrok na rokah je zailtel. S siro-
vim sunkom je livrirani krotitelj
potisnil leva, ki se je okleval na-
dalje, v veliko kajbo. Ko je stopil
tudi lev vanjo, so bili vsi trije v
njej, lev, tiger in leopard, in pol
koraka od ograje je stala ženska,
še vedno stiskajoč bič v rokah,
še vedno negotova, kam bi s pre-
belim obrazom.

Iz kajbe je dišalo po gnoju in
zaleženih živalih. Tiger se je z le-
vim licem pritisnil ob steno, lev
je stresnil grivo toliko, da je sko-
zi dvoje kodrov videl, kaj se godi
pred njim. Leopard je stesnil te-
lo pod mače in v potuhnjem
loku sedel ženski pred noge.

Negotovost, ki se je brala vsem
živalim iz oči in kretanj in ki je
bila poprej edini določni izraz tu-
di v ženski, je izginila; živali so
zopet našle svoj prejšnji mir in
ženska — ženska je vzbledela
krilo, roka, ki je stiskala ročaj bi-
ča, ga je izpustila in rožni prsti
so se hvaležno oklenili ograje.

Samo toliko se je od skupine
živali utegnula ozreti v občinstvo,
da je to njen pogled sprejelo in
bušilo v gluščeh plosk.

Levu so vzplamtele oči, tiger
je zožil zenice, leopard je strigel
z ušesi — a le za hip. Takoj jih
je minila ostrejša pozornost in
vzgriznili so se v prejšnjo nedo-
stopno lenost.

Gospod, ki je stal stopnici naj-
bližje, je zdaj sprejel žensko, še
nekoliko zardelo in vzhičeno, v
svoje roke in jo ves zavzet peljal
skozi špalir obdujujoče, skoro ne-
voščljive množice na prosto.

Zmaj je bil svetel večer. Zvez-
de so se trle na tihem nebu kakor
hišice velikega mesta, brez vrste,
brez reda in razporedbe. Kakor
jih je visoki veter spihal skupaj,
tako so stale, brlele in zlele dol-
ena duša v milijonu svetlobnih
drobec.

„Zakaj si to storila?“ je sopes-
l še vedno zavzeti gospod, po čelu
mu je bil pot, kravata pod brado
mu je stala hudo v stran.

„Zakaj si to storila? Ali nisem
bil prepričan o tvoji srčnosti že
vedno? Ali ti nisem dejal, da si .
da si . . . če razmere zahte-
vajo in nanese prilika . . . da
da bi bila vsega zmožna?“

In zdaj to! Pravzaprav sem bil le
slučajno pri predstavi. Pot me je
prinesla mimo, in ker nisem ve-
del, kam bi se del, sem vstopil.
Na žensko v zadnji točki, o kate-
ri se je bilo poprej že toliko kri-
čalo, nisem bil kar nič radoveden.
Kajpak, ko ugledam tebe, otrok
tebe . . . ! Toda pojasni,
razloži! Ali si utrujena? Prosim,
sediva!“

„Mala gospodična — šele na ce-
sti je postalo očito, da je dobro
pod povprečno velikost majhna
— je hodila korak pred njim, ta-
ko, da je ni mogel dohiteti.“

„Nič, tebi nisem nobenih
pojasnil dolžna. Odkdaj sploh zo-
pet govoriva? Ali se nista ločila
z besedami, kakršne so med ljud-
mi navadno zadnje? Ne razumem
nič ne razumem . . . kako sploh
prideš do tega, da vprašuješ? Ali
nisi bil gledalec med gledalci? Do
nobenega onih, ki so stali okoli
mene in strelmi vame, nimam da-
lje kot do tebe. Odtujil si se mi,
saj nisem jaz kriva. Zdaj me pu-
sti, sicer pokličem policaja!“

„Lida!“
Gospod se je zrušil na klop, ki
je stala ob cesti, snel klobuk in se
očividno zelo spehan vrgel v na-
slon.

„To torej je . . . policijo zo-
per mene . . . in vendar sem
vedel tisti trenutek, ko si se poja-
vila na stopnici, da si tam — za-
voljo mene. Da si tam zame, da bi
te videl . . . Da bi ti bila vsa
ta množica tročih se, ravajočih se
gladnožev brez pomena, da nisem
jaz v njej, jaz, Danilo. Povej, če
je bilo drugače! Tiho povej, saj
ni treba glasno. Treni s trepalni-
cami, da bom vedel, da boš vede-
la ti sama, ki si to trdovratno ta-
jiš.“

Lida je sedla z nasmehom, ki je
neizprosno kazal ponizanje, kraj-
nega na klop, dvignila koncev de-
ljev izpod krila in se zazrla vanje.
„To je tako, da si ti še vedno
domišljav. Množica, ki šteje na
stotine, bi bila brez pomena, če bi
ne bilo tebe v njej: to je dovtip,
vreden te vsega, kakršen si. Toda
povej, kaj si videl?“

Ozrla se je postrani k njemu,
izza valovja las je vzbledela ko-
maj ozka brada.

„Kaj sem videl? Hm! Tebe sem
videl tako, kakršne si nisem nik-
dar mislil. Kdor te je ugledal dva
koraka pred tistim levim gob-
cem, pred tistimi tigrovimi očmi,
pol koraka pred leopardovim v
klopko zvitem životom, je občutil
da nisi kdorsibodi. Velika vera je
v tebi, ki je tvoje telo niti ne mo-
re izraziti. Komaj obraz.“

Srečal jo je z očmi, ki mu jih
je prožila, široko razprte in strme
če, in je dolgo gledal vanje.

„To si torej videl“, je skimala
žalostno, gornja ustna ji je brid-
ko vzdrlžela.

„To torej ni drugače nič? Ob-
činstvo je občinstvo, in če so sa-
mi taki v njem, kot si ti. Drugače
nič . . . in vendar . . .“

„Mogoče se ti sanja, Danilo. Zatisneš oči
in opolnoči jih začudeno odpreš . . .“

„Mogoče jih odpreš . . .“
Lahko noč!
Selestnila je pozdrav, kakor bre-
za selesne z listi, kadar se nagne-
dan. Po pesku so škripali njeni
čevlji, kmalu se je svetlomodri
trkl, sedeč na bokih, prellil v me-
gleno sivino mestne dalje.

(Dalje prih.)

KOMUR JE TREBA KAKRŠNEGAKOLI SVETA,
NAJ SE OBRNE NA NAS.

Dandanes ni javnega urada tukaj, na katerega bi se mogli
Slovenci, naši rojaki, obrniti z zaupanjem ter tam iskati sveta
in zaščite. Zato padejo naši ljudje večkrat kakšnim zakotnim
maznem v roke, in ti jih derejo, da se jim lupi koža.

Temu zlu se je prišlo sedaj vokom, in vsakdo se more obr-
niti na nas ter se tako izogniti tem ljudskim krvosesom.

Kakršnegakoli sveta je treba našemu človeku, ga mu dajo
naši zaveži za to najeti odvtniki v starem kraju, ali tukrajski,
ameriški.

Vsakdo se more obrniti na nas glede:
Pooblastil, zadolžnic, kupnih in prodajnih pogodb, izbr-
sov, oporok itd. Nadalje glede vknjižb in izknjižb, užitkarskih
in lastninskih pravic. Dalje glede vojaških prošenj, prošenj za
polnoletnost in za ženitveno dovoljenje, glede krstnih, poro-
čnih in smrtnih listov in tudi glede izterjanja zaslužba v Ame-
rici in starem kraju.

Tudi če ima kdo v tej deželi kakšne sitnosti, ali kakršno-
koli sporno zadevo, naj se obrne na nas ter nas vpraša za svet.
V zvezi smo z najboljšimi odvtniki v starem kraju ter
imamo tudi domače odvtnike tudi v tej deželi.

V vsaki zadevi takšnega značaja, kakor gori omenjeno,
se obrnite na:

SLOVENSKI NAROD.

45 VESEY STREET.

NEW YORK, N. Y.

POZORI!

KRAJEN ZEMLJEVID V BARVAH, KATEREGA
JE DOBITI MOGOČE BREZPLAČNO.

Obstojita dva dela na štirih straneh in obsega: Pregled ce-
lega sveta z morja in suhe zemlje. — Združene države v pose-
nem od teku in skupno. — Ostalo zelo zanimivi zemljevidi. —
Poučne in statistične tabele. — Panamski prekop. — Slike vseh
vladarjev na zemlji. — Slike vseh predsednikov Združenih
držav od Washingtona do Wilsona. — Zastave in grbi vseh držav
na zemeljski krogli i t. d. . . .

Kdor naših naročnikov najde dva nova vsaj polletna naročnika
in pošlje dotični znesek (v tem slučaju najmanj \$1.—), na
upravo, dobi na zahtev gori opisani enciklopedijski zemljevid
brez vsakih nadaljnjih stroškov.

Ali ste že kaj darovali za
Rdeči križ v Ljubljani?

Slovenci in Slovenke, naročajte se
na „Slovenski narod“, najboljši
slovenski list v Ameriki!